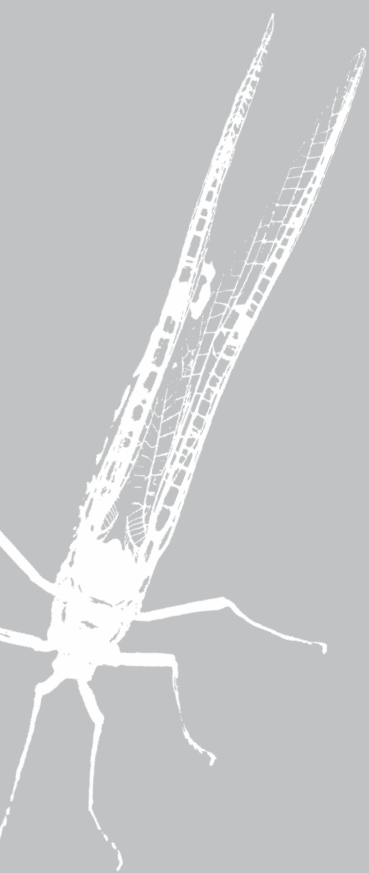

Zmasakrované tělo v lese.
Pečlivě vypracovaný plán vraždy.
A sedmdesát let, které obě události dělí.

JEPICE

JAMES HAZEL

JEPICE

JAMES HAZEL

2018

Copyright © 2017 by James Hazel
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MAYFLY,
vydaného nakladatelstvím Zaffre Publishing, Londýn 2017,
přeložila Petra Krámková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Milena Nečadová
Korektura: Karla Bedrlíková, Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2018

ISBN: 978-80-7498-263-7

*Věnováno Jo.
Bez tebe slova nemají smysl.*

„[Lidé jsou] stvoření, mezi jejichž základní instinkty lze započítat i velmi silnou agresivitu. V důsledku toho je pro ně jejich bližní nejen potenciálním služebníkem nebo objektem sexuálního zájmu, ale také zdrojem pokušení vybit si na něm vlastní potřebu agresivity, zcela využít jeho ochotu posloužit bez nároku na kompenzaci a vyčerpat jeho sexuální možnosti bez nutnosti revanšovat se mu za svůj pocit uspokojení, dále se zmocnit jeho majetku, ponížít ho, způsobit mu bolest, zmučit ho a nakonec ho i zabít.“

Sigmund Freud, *Nespokojenost v kultuře*

1

Konec prosince. Po svátcích. Zamrzlá zem pokrytá jemným popraškem sněhu, který pod podrážkami bot detektiva šéfinpektora Tiffa Rowlinsona nenápadně skřípal. Před ním na mýtině se objevil dřevěný srub, který vypadal, jako kdyby se právě vynořil z nějaké pohádky, a to včetně svého vysokého kamenného komína a vyřezávaného srdce nade dveřmi. Místní statkář srub postavil před šedesáti lety jako letní sídlo pro svoji dceru, ale už dlouho byl dům opuštěný a málem se ztrácel pod závojem popínavých rostlin a mechu. Útočiště vybudované se vši láskou a nevinností, teď zneuctěné tím nejnepochopitelnějším způsobem.

Rowlinson s rukama za zády pomalu obešel malou dřevěnou stavbu, zdvižený límec kabátu mu vykukoval zpod bílé igelitové kombinézy. Vyšetřovatelé se váhavě pohybovali po místě činu a dávali pozor na každý svůj krok. S pomocí obrovského množství bílo-modré plastové pásky vymezili široký okruh okolo mýtiny. Rowlinson už byl na takových místech nescetněkrát. Viděl již příliš mnoho těl, potkal pří-

JEPICE

liš mnoho plačících pozůstalých a zažil příliš málo soudních procesů. Necítil při práci už téměř nic. Ten nekonečný koloběh ho otupil.

Ale v těchto lesích to bylo jiné.

V těchto lesích Rowlinsonovu otupělost znovu přebily nečekaně silné emoce.

Přistoupil ke vchodu do srubu a vkročil dovnitř. Vzduch tu byl těžký a zkažený. Zalovil v kapse po inhalátoru. Pociťtil drobnou vlnu úlevy, jakmile nahmatal známou plastovou tubičku s kovovou nádobkou uvnitř. Pronikavý chlad kolem ani nevnímal.

Místnost byla prázdná. Tedy prázdná až na tělo oběti. A všudypřítomné mušky, které se rojily okolo toho, co z něj zůstalo. Hlava oběti visela dozadu přes opěradlo dřevěné židle, oči i ústa byly do široka otevřené. Kůže zežloutlá a sraštlá. Reakce na jed, jak bylo Rowlinsonovi vysvětleno. Ale až teprve teď pochopil poznámku, kterou slyšel jednoho ze členů vyšetřovacího týmu utrousit před krátkou chvílí: „Ten chudák vypadá, jak kdyby z něj doslova vysáli duši.“

Oběť byla nahá a ruce měla pokryté hlubokými řeznými ranami, ale to nebylo nic v porovnání s její hrudí. Maso z ní viselo v cárech a rány odhalovaly rudou tkáň a změř svalů. Podobná zranění pokračovala až do spodní poloviny těla, ale vše se koupalo v krvi, a tak bylo opravdu těžké rozeznat, jestli alespoň některé jeho části zůstaly netknuté.

„Ježíši.“ Někdo za Rowlinsonem zalapal po dechu.

Otočil se a ve dveřích uviděl Hardwicka, který si zakrýval ústa rukou.

„Co to tady sakra máme, šéfe?“

Detektiv seržant Hardwick byl asi o půl druhé hlavy menší než jeho nadřízený, ale i tak dokázal svou statnou figurou hravě vyplnit celý vnitřek srubu. Byl to skrz naskrz městský kluk se sebevědomým vystupováním, který se navzdory nepopiratelnému nedostatku šarmu ukázal být zároveň moc dobrým policistou.

„Ta zranění si způsobil sám,“ pronesl Rowlinson tiše.

„Sám sobě rozcupoval kůži na hadry, šéfe?“

Rowlinson se naklonil blíž k tělu. Ptyalismus – nadměrná produkce pěnivých slin – se v tomhle případě projevil dokonce v tak extrémní míře, že oběť už sliny ani nebyla schopna spolýkat. V jednom okamžiku si zřejmě do úst strčila ruku, aby vyvolala zvracení, ale vzápětí se do ní zakousla tak silně, že si ji namísto toho málem amputovala.

„Alkaloid způsobil dlouhé hodiny naprosto nepředstavitelné mučivé bolesti. Aby se jí oběť zbavila, pokusila se rozdrásat samu sebe.“

„Ale proč?“

„Aby se dostala k srdci, Hardwicku. To bylo to jediné, co mohlo bolest zastavit.“

O tři hodiny dříve seděl sir Philip Wren ve studovně svého domu v Kentu, žaludek měl plný portského vína a kuřete a mysl plnou procítěných frází, které se chystal přednést během své děkovné řeči na slavnostním udílení vyznamenání Řádu britského impéria. Telefonovali mu teprve předchozího dne ve vši důvěrnosti – komise se rozhodla ocenit úřadujícího generálního prokurátora za jeho přínos právnímu odvětví i vládě Jeho Veličenstva a zařadila ho na svůj

JEPICE

výroční list vyznamenaných. Nakonec se tedy jeho celoživotní oddanost veřejné službě přeci jen dočká uznání. Wren se během posledních čtyřiaadvaceti hodin téměř vznášel ve stavu euforie.

Avšak jeho radost neměla dlouhého trvání. Nyní se nacházel kdesi v lesích jižního Walesu celý promrzlý a plný úzkosti a hlava mu třeštila pronikavou bolestí.

Místo činu vypadalo přesně tak, jak očekával – na mýtině se to hemžilo specialisty z forenzního týmu. Záblesky modrých světél. Pocit nejistoty vznášející se ve vzduchu. A uprostřed toho všeho malý dřevěný srub s vyřezávaným srdcem nade dveřmi.

A je to tady zase.

Bylo mu řečeno, že detektiv ve službě Rowlinson je dostatečně kompetentní. O čemž ani v nejmenším nepochyboval, ale žádný místní detektiv by si právě tenhle případ nemohl ponechat. Ne potom, co se Wrenovy obavy ukázaly jako opodstatněné. Zastihl Rowlinsona, jak ještě s jedním mužem postávají poblíž dveří do srubu a oba k němu vysílají stejně znepokojené pohledy, jaké zažil v průběhu let i od všech ostatních detektivů. Nemohl jim to mít za zlé. Kdyby záleželo jen na něm, nechal by je v klidu dělat jejich práci, ale to nemohl. Rozhodně ne v těchto případech.

Přešel mýtinu a cítil na sobě všechny ty tázavé pohledy, které ho sledovaly.

„Philip Wren,“ nabídl ruku k pozdravu a odpovědi mu byl skutečně pevný stisk.

„Detektiv šéfinspektor Rowlinson. Nečekali jsme generálního prokurátora, pane. Je tu nějaký problém s jurisdikcí, co bychom...?“

„Ale ne, to vůbec ne. Nechceme vám to tady příliš pošlapat, šéfinspektore. Vaše autorita nebude nijak zpochybňována.“

Což byla lež. Už v tu chvíli se na místě nacházel i speciálně sestavený tým připravený převzít vyšetřování, skupina podřízená celostátnímu útvaru pro vyšetřování extremismu. Tajná jednotka specialistů metropolitní policie.

„Pak nechápu...“

„Můžu vidět tělo, šéfinspektore Rowlinson?“

Rowlinson přešlápl z jedné nohy na druhou. Generální prokurátor dorazil v Jaguaru XJ v doprovodu nevelké skupinky mužů v černých oblecích. Tito muži si zatím k sobě svolali celý zmatený tým vyšetřovatelů a předkládali jim k podpisu dohody o mlčenlivosti. Po několika dlouhých vteřinách váhání Rowlinson ustoupil stranou.

Wren se zhluboka nadechl studeného vzduchu, než vkročil dovnitř srubu. Žaludek se mu začal obracet. Podobný pohled už si znovu připomínat nechtěl.

Rowlinson stál ve dveřích a zvědavě ho pozoroval s rukama zabořenýma hluboko v kapsách.

Odkašlal si.

„Jed do něj vpravili hadičkou skrz zápěstí, pravděpodobně byl v té době v bezvědomí. Tenhle druh jedu se rychle rozšíří do celého těla a ochromuje každý jednotlivý nerv. Bolest je nesnesitelná, ale mozek je příliš zaneprázdněný, než aby se dokázal vypnout. Domníváme se, že takový stav trvá až několik hodin, během kterých se oběť, jak můžete vidět, sama fatálně znetvoří.“

„Našli jste něco v jeho ústech, šéfinspektore?“

Rowlinson zaváhal. „Cože?“

JEPICE

Wren ucítil, že se mu v krku začíná tvořit knedlík, jako kdyby se najednou nemohl nadechnout. „V jeho ústech, šéfspektore. Našli jste něco v jeho ústech?“

Rowlinson se zadíval kamsi do prázdna za něj, jako kdyby chvíli uvažoval o tom, zda by to nemohl být nějaký test, pak se ale pár rychlými kroky přesunul do bezprostřední blízkosti těla oběti. Pěna okolo otevřených úst mrtvoly už začínala tuhnout, ale potůčky slin se táhly dolů po tváři jako vaječný bílek. Wren sledoval, jak Rowlinson nahlíží oběti do úst.

„Nic tam není.“ Rowlinson se znovu narovnal.

„Podívejte se pořádně.“

Rowlinson se ještě jednou nahnul nad tělo a podíval se skutečně zblízka. Wren zatnul obě ruce v pěst. Možná, že měl Rowlinson pravdu. Možná tam opravdu nebylo nic.

„Moment,“ zaváhal Rowlinson a z kapsy vylovil propisku a pár gumových rukavic. „Něco tam je...“

Wren ucítil, jak celé jeho tělo ztuhlo napětím, zatímco Rowlinson se postavil tak, aby mohl co nejnázší sáhnout do úst oběti. Zastrčil do nich pero a jemně jím rozevřel čelisti.

„Co je prokristapána tohle?“ Zvedl směrem ke světlu něco tmavého.

Hned nato Philip Wren rychlým krokem vyšel ze srubu ven.

2

6. dubna 1945

Koncentrační tábor Buchenwald, Německo

Kapitán Ainsworth postával před hlavní bránou a cigaretu měl ledabyle přilepenou na spodním rtu. Déšť během poslední hodiny trochu polevil a skrz hradbu mraků se sem a tam prodralo několik paprsků slunce.

Vojáci osmdesáté deváté pěší divize dorazili před dvěma dny. Byli připraveni k boji, ale namísto toho našli tábor pod kontrolou vězňů. Zprávy o blížících se armádách Američanů a Britů se do tábora dostaly už o několik dní dříve a Němci díky tomu stačili zavelet k rychlému ústupu. Za situace, kdy velení tábora zmizelo a většina dozorců buď uprchla, nebo spáchala sebevraždu, vzala skupina vězňů ztečí strážní věže. Ti nejodvážnější z nich – většinou komunisté – po několika dlouhých let tajně ukrývali zbraně, které nyní konečně posloužily svému účelu. Místní vězni dokonce prokázali takový charakter, že své bývalé vězňotele pouze zajali a nacistickým

JEPICE

dozorcům, kteří s nimi dosud zacházeli hůře než se zvířaty, ukázali, co znamená slitování.

Ainsworthovi muži rozhodně nebyli dostatečně připraveni na to, co je čeká za branami tábora v Buchenwaldu. Samozřejmě už slyšeli o koncentračních táborech a o tom, že v nich dochází k masovému vyvražďování plynem. Jeden právník, polský Žid jménem Lemkin, pro to zvěrstvo dokonce vymyslel nový pojem. Genocida. Ale slova často jen proplula jedním uchem tam a druhým ven. Viděli na vlastní oči muže, kterého zaplavila tak nesmírná vlna úlevy z toho, že jeho utrpení v tomhle pekle na zemi je u konce, že jim na místě padl mrtvý k nohám. Vůbec nic Ainswortha ani jeho lidi nemohlo připravit na něco takového.

Nejdříve se setkali s Čechy. Tisíce se jich mačkaly v prostorách určených tak nanejvýš pro pár stovek vězňů. Úplně nazí, jen s otrhanými hadry omotanými kolem pasu. Prochladlí. Na pokraji smrti. Jejich těla tak scvrklá dlouhým hladověním, že už téměř ani nepřipomínali lidské bytosti. Chodící mrtvoly se žlutobílou kůží, rozpraskanou a tenkou jako papír, napnutou na kostrách tak, že mohl Ainsworth počítat jednotlivá žebra.

Z posledních sil, které se jim ještě podařilo zmobilizovat, přivítali vězni osmdesátou devátou pěší divizi jako hrdiny. Tak zesláblí, že sotva stáli na nohou, ale přesto dokázali některé z vojáků – nejen ty drobnější, ale i statné chlapy – vyzvednout nad hlavy, aby s nimi triumfálně pochodovali po táboře a radostně je oslavovali. V rozpacích, ale v zoufalé snaze ty ubožáky neurazit, vojáci váhavě takovou přehlídku dovolili, i když někteří z vězňů při ní kolabovali vyčerpaním.

Z toho, co zatím Ainsworth pochopil, byli v táboře vězňeni lidé různých národností. Byli tam určitě Češi, ale také Poláci, Sověti, Francouzi a Jugoslávci. A dokonce i ženy. Spousta z nich byla Němci nucena k sexuálnímu otročení. Ve vši té hrůze mohlo Ainswortha těšit alespoň zjištění, že tady osvobodili i několik „jejich“ – amerických letců, kteří byli sestřeleni nad okupovanou Francií; a v neposlední řadě také Brity. Falešné doklady, které s sebou tito vojáci měli, aby jim v případě nouze pomohly uniknout z nepřátelského území, z různých důvodů nesplnily svoji funkci. Když je chytili, naložili s nimi nacisté jako se špióny a poslali je do Buchenwaldu společně se Židy.

A nakonec tedy Židé. Celý národ, který nacisté označovali za „zbytečné vyžírky“.

Ozvalo se zdvořilé zakašlání. Ainsworth byl ponořený hluboko do svých vlastních myšlenek a nevšiml si desátníka, který se objevil za ním. Henderson byl dobrý voják, na kluka z pěší divize také dost chytrý, ale vypadal bleďe a nezdravě, podobně jako všichni ostatní.

„První část rozpisu služeb, pane,“ řekl Henderson.

Podal mu nějaké papíry, které si Ainsworth vzal, ale nepřečetl je. Místo toho se zadíval někam za obzor, daleko za polorozbořenou bránu, přes nádvoří, na kterém byla vidět cedule stržená ze zdi, zadupaná do bláta. *Arbeit macht frei*. Práce osvobozuje.

Po chvíli Henderson řekl: „Nemáme dost léků pro všechny ty lidi, pane. Nemůžeme je zachránit.“

Ainsworth pochmurně přikývl: „I když nemůžete zastavit krvácení, není to důvod, proč se ho nepokusit alespoň zmírnit.“ Žaludek se mu obracel – chlorové tablety, které přidá-

JEPICE

vali do vody, mu zrovna dvakrát dobře nedělaly. Po krátké pauze dodal: „Nedává to žádný smysl, že ne, Hendersone?“

„Pane?“

„Hitler musel vědět, že se karta obrací, už pěkných pár měsíců. Invaze do Ruska skončila naprostým fiaskem. Potřeboval zdroje, ale dal přednost transportům Židů do vyhlazovacích táborů před přesunem vlastní armády. Technika, vojáci, zbraně, munice. To všechno mu mohlo pomoci. Nedává to žádný smysl, ani za mák ne.“

„Slyšel jsem dokonce řeči, že je obětovali bohům, pane.“

„A vy tomu věříte, Hendersone?“

Voják zaváhal. „Je to jedna z možností, pane.“

„A viděl jste po cestě sem Doru?“

„Tu jsme viděli všichni, pane.“

Dora byla opuštěná, ale i když se v ní neukrývali žádní nepřátelští vojáci, osmdesátá devátá pěší divize se ke gigantickému železničnímu kanónu přibližovala téměř s posvátnou bázní. Při jeho váze třináct set padesát tun byl jediný způsob, jak s tímhle kolosálním dělem pohnout, použít dvě souběžné železniční koleje. Technici sice měli jisté pochybnosti, zda byl stroj skutečně připravený k boji, ale kdyby ano, odhadovaný palebný okruh by dosahoval až do vzdálenosti pětáctyřiceti kilometrů.

„Myslíte si, že národ schopný vyrobit tak neuvěřitelnou zbraň by mohl zároveň podléhat iluzi, že přízeň bohů by se dala získat obětováním lidských bytostí?“

Henderson neodpověděl. Otočil se za zvukem motoru. Z dálky se k nim blížil automobil, jehož kola zvedala mračna prachu a odhazovala štěrk do všech stran. Ainsworth se podíval na Hendersona, který se otočil a štěkl několik rozkazů

směrem k vojákům stojícím opodál. Ti zaujali pozice okolo vstupní brány, kde ze zákrytu zamířili zbraně připravené k palbě.

Ainsworth zůstal bez hnutí stát na otevřeném prostranství dvora a revolver držel volně spuštěný vedle nohy. Rozhodně pochyboval o tom, že by se mohli vracet nacisté, aby se pokusili zachránit cokoliv z toho, co tu nechali, a i kdyby ano, asi těžko by si pro svůj příjezd zajistili zrovna rolls-royce.

Auto zastavilo přímo před Ainsworthem. Kapota byla zaprášená a špinavá, ale ty části, které nebyly zacákané bahnem, vypadaly poměrně dobře udržované. Nebylo to žádné místní civilní vozidlo. Ainsworth zvedl ruku a dal znamení Hendersonovi a ostatním, aby se stáhli. Vojáci sklonili zbraně.

Vysoký muž se světlými vlnitými vlasy vystoupil ze zadních dveří vozu. Nasadil si klobouk a přes proužkovaný oblek si natáhl kabát, jehož cípy ihned začaly slabě povlávat ve větru. Byl mladý na někoho, kdo se nechal vozit napříč nepřátelským územím v autě se šoférem.

„Kapitán Ainsworth, předpokládám.“

Ainsworth zvedl obočí ještě předtím, než stiskl ruku příchozího. Byl to Angličan, ale co ksakru dělal zrovna tady? Ainsworth si hned všiml pevného stisku jeho ruky. *Není to tedy reportér ani politik.*

„Vítejte v Buchenwaldu,“ zabručel Ainsworth, „pane...“

„Ruck. Plukovník Ruck.“

Příchozí podal Ainsworthovi svazek dokumentů a ten si je tentokrát pečlivě přečetl. Když skončil, s pochybnostmi vzhlédl. „Britská tajná služba?“

JEPICE

„Ano, přesně ta. Vojenská tajná služba, pátá sekce, abych byl přesný.“ Ruck se mile usmál a konce jeho tenkého knírku se mu nad horním rtem stočily vzhůru, až mu na tváři vykouzly jakýsi komický dvojitý úsměv. Jeho hlas byl stejně uhlazený jako jeho způsoby.

„Dobrá. A jak bych vám zrovna já mohl pomoci, plukovníku Rucku?“

„Nejprve bych vám, kapitáne, rád poblahopřál ke zdařilé operaci.“

„Jistě. Bývalo by stačilo dorazit jen o pár let dříve a možná bysme opravdu ještě něčemu pomohli.“

„Prosím, kapitáne, nepodceňujte své zásluhy. Už jen vaše přítomnost tady stačila k tomu, aby skopčáci vzali nohy na ramena, nebo se mýlím? Opravdu působivé vítězství, řekl bych.“

Ainsworth odolal pokušení odpovědět „přejděte už sakra k věci“. Tenhle muž byl úředník. Kancelářská krysa. Venku v poli by nepřežil ani den.

„Vítězství? To sotva. Promiňte mi, plukovníku Rucku, ale co je to za úkol, co vás sem přivádí?“

Ruck pokynul Ainsworthovi, aby se znovu podíval do dokumentů. „Vzadu najdete dopis, který vám všechno vysvětlí.“

Ainsworth vytáhl dopis a důkladně ho celý přečetl.

„Nikdy jsem o těch lidech neslyšel,“ prohlásil.

„Možná byste mohl být tak laskav a zajistil pro nás kroky potřebné k jejich vypátrání, kapitáne.“

Ainsworth se otočil a pohlédl na Hendersona. Díval se na něj nechápavě. Dopis byl podepsán admirálem letectva Leahym, jedním z Rooseveltových nejvýznamnějších velitelů. Razítko vypadalo pravé. Podpis také působil věrohodně. Pak

se poprvé za celou dobu podíval dozadu za Rucka na rolls-royce a dva americké vojáky, kteří teď stáli každý z jedné strany lesklé kapoty a na ramenou uniform jim zářily červené symboly kopí. Rudí ďáblové. Úderný oddíl. Doprovázející britského tajného agenta s dopisem od nejvyššího velitele amerických ozbrojených sil hned po samotném prezidentovi, který Ainsworthovi přikazuje předat pod jeho kontrolu jistou skupinu osob, *pokud* takovou v Buchenwaldu najdou mezi živými.

Ainsworth zaváhal. *Správná chvílka trochu si pospíšet s úsudkem.* „Ještě nemáme kompletní seznam vězňů, pane,“ vysvětlil a podával dopis zpátky Ruckovi. „Může to trvat i několik dní, než ty lidi najdeme.“

Ruck se stroze usmál. „Přečtete si ten dopis pozorněji, kapitáne. Jsou to nacisté, koho hledám, ne Židé. Přesněji řečeno: doktoři.“

„Doktoři?“ Ainsworth si nedokázal odpustit posměšný úšklebek. „Tady nejsou žádní doktoři, plukovníku Rucku. Tohle místo nebylo určeno k tomu, aby se lidem životy prodlužovaly. Tohle je – *byl* – vyhlazovací tábor. Desítky tisíc lidí uvězněných za těmihle zdmi v horších podmínkách než kuřata v drůbežárně. Ti, kteří ještě nezemřeli, k tomu už nemají daleko. Tady žádní doktoři nejsou.“

Ruck pokrčil rameny a zapálil si cigaretu, kterou vyndal z malého balíčku ukrytého v náprsní kapse svého kabátu. Jeden z vojáků u auta netrpělivě přešlápl.

„Nenašli jste tu operační sál?“ zeptal se Ruck.

„*Operační sál?* Ne, nic takového. Viděli jsme jen obrovské místnosti, do kterých namačkali stovky vystrašených lidí a zplynovali je. A pak donutili ty, kteří ještě do plynu nešli,

JEPICE

aby odtahali těla k obrovským jámám a naházeli je dolů. Tohle jsme tady našli. Jestli jste si představoval útulné čekárny s rybičkami v akváriu a nejnovějším vydáním Punche na konferenčním stolku, tak jste vedle jak ta jedle, plukovníku.“

Ruck jako by zavětril a Ainsworthovi to na okamžik připomnělo dravce, který ucítil kořist. „Pak tedy ještě něco kromě takových místností. Něco menšího. Možná i nástroje. Pilky, skalpely, roušky. Nějaké podobné věci.“

Ainsworth zavrtěl hlavou. „Jenom smrt a...“

„Pane?“ přerušil ho Henderson a nervózně si odkašlal. Ruck i Ainsworth se otočili a podívali se na něj. „A co mučírny?“

3

Charlie Priest si právě smažil rybu.

Zatím to nevypadalo na zrovna vydařený počín. Pánev byla příliš rozpálená a máslo pěnílo po jejím obvodu. Ryba se na okrajích krabatila a zvedala se z pánve přímo před jeho očima, jako když se hořící papír kroutí v plamenech.

„Do háje, to je moc,“ mumlal si pro sebe.

Zahodil svůj nevydařený pokus do odpadkového koše, kde odpočívaly také předchozí dva podobně zubožené kousky, a mrsknul pánví do dřezu. Zuřivě tam zasyčela. Dokonce i nádobí bylo z jeho pokusů o vaření znechucené.

Zvažoval, že si opět zajde do bistra, když vtom ho vyrušilo zabušení na dveře.

V předsíni měl malý bezpečnostní monitor, všechny nové byty byly teď opatřeny přesně takovým. Kdokoliv by asi mohl až příliš snadno prostrčit pletací jehlici kukátkem. Priest vyvalil oči na monitor. *Skvělý. Tenhle večer je s každou minutou lepší a lepší.*

Odjistil dveře a odemkl je.

JEPICE

„Dobrý večer, strážníku,“ povzdechl si.

Jeho návštěvník se usmál. Takovým tím druhem úsměvu, kdy se koutky úst natočí směrem vzhůru, ale všechny ostatní svaly v obličejí zůstanou naprosto nehybné.

„Pan Priest?“

„Ano.“

Policista držel v ruce krabici. Obyčejnou lepenkovou krabici, na které nebylo vůbec nic zvláštního, vypadala jen o trochu větší než krabice od bot. Byl asi tak stejně starý jako Priest, možná o pár let starší, a zpod strážnické helmy mu zplihle visely pramínky mastných černých vlasů. Brunswická hvězda se blýskala v záři světla, které vycházelo do chodby z Priestova podkrovního bytu.

„Můžu dál?“ zeptal se muž v uniformě.

„Nemáte náhodou v té krabici nějaké jídlo? Umírám totiž hlad.“

„Možná by pomohlo, kdybychom se přesunuli dovnitř.“

Priest pokrčil rameny a ustoupil stranou. *A proč by ne?* Falešný úsměv se na okamžik objevil znovu, těsně předtím než Priest návštěvníka uvedl skrz předsín do kuchyně. Policista rozvážně odložil krabici na kuchyňskou linku po svém boku. Jeho uniforma vypadala naprosto bez vady. *Musí být v práci nový.*

„Pěkný byt,“ poznamenal policista, zatímco se zkoumavě rozhlížel kolem sebe.

Byla to kuchyně jako z katalogu. Mramorová černá pracovní deska a skříňky v tlumeném přírodním odstínu dřeva. Limetkově zelené pruhy na skleněné zadní stěně se odrážely

v lesklých plochách barových stoliček. Jen ve vzduchu se vznášelo aroma právě připálené ryby.

„Co to tady smrdí?“ zeptal se policista.

„Platýs.“

„Aha. Ten se připálí raz dva.“

„Právě že ani ne. Vlastně je docela umění ho zmršit.“

Účastný, ale nijak přesvědčivý úsměv.

„S čím vám tedy mohu pomoci, strážníku?“

„Vlastně mě sem poslal velitel. Vyklízejí sklady a narazili při tom na nějakých pár vašich starých věcí. Abych řekl pravdu, nikdy předtím jsem vaše jméno neslyšel, ale velitel mi řekl, že jste byl docela velké zvíře na metropolitní policii a že bych měl ty věci radši doručit osobně.“

„Odešel jsem z kriminálky už před deseti lety.“

„Opravdu? Tak to jste, zdá se, zanechal dojem.“

„Zdání klame. Ale nemůžu říct, že bych si vzpomínal na něco, co bych deset let postrádal.“

„No tak se podíváme, co tu máme.“

Policista se natáhl po víku krabice, otevřel ji a vytáhl dlouhý kovový předmět.

„Obušek,“ poznamenal Priest. „Americký pendrek. Asi tak z devadesátých let, podle toho, jak vypadá. Takový jsem nikdy neměl.“

„Vážně?“ Policista se podíval na obušek zdánlivě překvapeně. Pozorně si ho prohlížel, jako kdyby v něm mohl objevit nějaké ukryté tajemství. Potěžkal ho v ruce a nepatrně zavrtil hlavou.

„Říkal jste, že vás poslal váš velitel?“ zeptal se Priest.

„Hm.“

„Pritchard?“

JEPICE

„Hm.“

„Detektiv superintendant Pritchard?“

„Hm.“

V tu chvíli se Priest skácel k zemi. Předcházel tomu tvrdý náraz hlavou do hrany desky kuchyňského baru. Přesněji řečeno dostal do hlavy hned dvě rychle po sobě jdoucí rány. První kovovým obuškem, kterým se proti němu útočník prudce rozmáchl a zasáhl ho rovnou do spánku. Že se blíží nebezpečí, si bohužel Priest uvědomil až o setinu vteřiny později, než bylo třeba. Druhou ránu si uštědřil o tvrdou hranu mramorové pracovní desky, do které narazil při pádu. A právě v tu chvíli se všechno kolem něj ponořilo do tmy.

Priest otevřel oči a na krátkou chvílku neviděl vůbec nic. Slyšel jen hučení krve, která mu pulzovala ve spáncích.

Pritchard odešel do důchodu už před třemi lety. Policejní uniforma sice vypadala pravá, ale muž, který si ji oblékl, rozhodně pravý policista nebyl. Priest si to měl uvědomit dřív. Muž měl na hlavě helmu. Nejbližší policejní stanice odsud byla vzdálená bezmála pět kilometrů. Helmy přeci nosí pochůzkáři; policisté, kteří jezdíauty, mívají placaté čepice. Byl naprostý nesmysl, aby tenhle chlápek s sebou pěšky přinesl krabici plnou Priestových starých věcí ze stanice vzdálené skoro pět kilometrů.

Ty idiote. Jako kdyby pro dnešek nestačilo jenom spálit všechny ty ryby...

Nejprve Priest nikoho dalšího v místnosti neregistroval, ale byl si jistý, že falešný policista tam ještě pořád někde je. On sám seděl na židli. Ruce měl připoutané k opěrkám stahovacími páskami a nohy k nohám židle. Pásky se mu zaře-

závaly do kůže. V důsledku nějakého bezděčného pohybu během doby, kdy byl v bezvědomí, se jimi nepříjemně poranil. Kolem hrudi měl omotanou stříbrnou instalátorskou pásku, aby se na židli nemohl pohnout. Mohl sice otáčet hlavou, ale to bylo tak všechno.

Přes obličej měl přehozenou mokrou utěrku, která mu bránila ve výhledu. Mohl by být úplně kdekoliv, ale zápach připálené ryby mu napovídal, že je zatím stále ve své kuchyni.

Otestoval pevnost pout kolem zápěstí a ostrá bolest mu projela paží jako výmluvná odpověď. Nehodlal se zatím nijak ukvapit. Právě teď bylo skóre jednoznačně jedna nula pro muže v modré uniformě. Priest odhadoval, že má nanejvýš několik minut, aby výsledek otočil. Kdyby se jednalo o férovou hru, byl by vývoj jasně daný. Falešný policista docela určitě neměl ani metr osmdesát a stejně tak se nezdálo, že by to byl zrovna svalovec. Priest měřil metr devadesát a vážil bezmála sto kilo, uložených především ve svalové hmotě. Že ho útočník dokázal takhle složit, bylo spíše jen důsledkem velké dávky štěstí.

Seděl bez hnutí a zdálo se mu to jako celá věčnost, i když odhadoval, že neuplynulo více než pár minut. Pár minut, během kterých Priest nedokázal pomyslet na nic jiného než na hučení, které mu hlasitě pulzovalo ve spáncích, a na ten ztracený puch připálené ryby.

Utěrka se najednou vznesla do vzduchu a Priest opět uviděl svoji kuchyň, kterou však tentokrát hyzdila šklebící se karikatura falešného policisty.

„Dostal jsem tě!“ oznámil mu muž v uniformě.

Priest na to neřekl nic, jen na nezvaného hosta dlouze zíral s tak neutrálním výrazem, jakého byl v té chvíli schopen.

JEPICE

„Co tě trápí, Prieste? Že jsi to měl předvídat?“ Falešný policista zahodil utěrku a udělal pár kroků zpátky, ruce si zkřížil na prsou a usmíval se. „Ta uniforma mě stála pěkných pár táců. Zase taková pitomost to od tebe nebyla.“

Nejspíš to s cenou nepřeháněl. Dostat se k tak přesné replice, jako byla tahle, nebylo sice nemožné, ale drahé rozhodně ano. Priest začal zvažovat svoje šance.

Falešný policista pokračoval: „Ta investice za to každopádně stála. Hádám, že bys žádnému jinému návštěvníkovi dveře neotevřel. Dokonce i vrátný dole v hale byl najednou samá ochota.“

„Co chceš?“ zeptal se Priest.

„Jen si popovídat. Zatím. Aby ses toho o mně trochu víc dozvěděl.“

„A co ty víš o mně?“

Falešný policista se znovu pousmál. „Ty jsi Charles Priest, ale všichni ti říkají Charlie. Rozvedený. Děti žádné. Čtyřicet tři let. Studoval jsi Cambridge. V devadesátém čtvrtém jsi nastoupil k policii a dva roky dělal pochůzkáře. Velmi rychle povýšen na detektiva seržanta kriminálky v devadesátém sedmém, a pak – v roce 2001 – na inspektora. V roce 2004 jsi za dost nejasných okolností zmizel od policie a dal se na práva. Pak kancelář v právním oddělení mezinárodní firmy a nakonec vlastní praxe v centru města, jejíž specializací jsou hlavně zpronevěry a podvody. Vyděláváš aktuálně půl milionu ročně a poměrně dobře si stojíš i v hodnocení top 500 právníků jako jeden z nejrespektovanějších právních poradců a advokátů v Británii. Rodiče jsou mrtví, máš ale sestru, Sarah Boatmanovou, třicet devět let, spolumajitelku PR agentury, a bratra Williama Priesta, čtyřicet šest let, který

aktuálně bručí v base Jejího Veličenstva, konkrétně v detenčním ústavu se zvýšenou ostrahou na předměstí Londýna, protože byl před pěti lety zbaven trestní odpovědnosti. Trpí disociativní poruchou, což znamená, že se permanentně cítíš odtržený do reality s občasnými stavy totálního vnitřního rozkladu a pocitu, že se sám na sebe díváš odněkud z dálky mimo svoje vlastní tělo. Mám pokračovat ještě dál?“

Priest vztekle zasyčel. V minulém roce sice vydělal víc než půl milionu, ale jinak to bylo docela přesné.

„Zdá se, žeš pečlivě prostudoval můj profil na Facebooku.“

Bledá pleť a rozšířené zorničky napovídaly, že to zdaleka není přirozený šarm, který jeho návštěvníkovi dodává tak vysoké sebevědomí. V jeho očích však Priest zahlédl ještě něco jiného než jen nedávnou dávku koksu. Něco, co ho znepokojovalo o dost víc než stahovací pásky zařezávající se do jeho zápěstí a kotníků. Něco daleko smrtonosnějšího.

Falešný policista začal prohrabávat hromadu papírů na kuchyňské lince. Nebylo tam nic moc – nějaké účty, seznamy, recepty. Manuál k šíleně drahému kávovaru, který mu jeho sestra Sarah koupila k minulým Vánocům, a on se ho doteď nenaučil pořádně používat. Ale tak jako tak to byly jeho věci.

„Priest & Co.,“ mumlal si falešný policista. Pozorně při tom zkoumal vizitku. „Jasně, že by to poslal tobě.“ Strčil si vizitku do kapsy a otočil se znovu na Priestu.

„A dozvím se taky, co má tohle všechno znamenat?“ Priest sám sebe překvapil tím, jak klidně zněl jeho hlas, ačkoliv jím uvnitř lomcoval téměř neovladatelný vztek.

JEPICE

„Zdá se, že máš u sebe něco, co patří mně,“ odušil pomalu muž. „Něco, co je pro mě dost důležité.“

„Adresa tvého zubaře? Toho hajzla bys měl zažalovat.“

„Ne, Prieste. Je to něco mnohem cennějšího.“

Priest se pokusil co nejvýmluvněji pokrčit rameny, alespoň tak, jak by mohl někdo, kdo je naprosto pevně připoutaný k židli.

A protože nic neřekl, falešný policista pokračoval: „No tak jo, trochu ti s tím pomůžu. Hledám flash disk. Disk s daty. Potřebuju, abys mi ho vrátil. A pak, Prieste, ti tenhle nóbl kvartýr spálím na uhel. To, jestli tady budeš po tom, co škrtnu sirkou, ještě pořád sedět připoutaný k židli, záleží čistě na tvém rozhodnutí, jestli mi ten disk dáš, nebo nedáš dobrovolně.“

Priest stále mlčel, ale pozorně sledoval, co se děje kolem. Sledoval muže, jak přechází ke krabici na kuchyňské lince. Sledoval, jak se v ní chvíli přehrabuje. Sledoval, jak vyndává vrtačku.

„Takže jsi mi ve skutečnosti přišel pověsit policičky?“

Úsměv se tentokrát na tváři nezvaného hosta neobjevil.

„Mám na to celou noc, Prieste. A ty tady zůstaneš se mnou. Uměl bys odhadnout, kolik bych tak do tebe mohl vyvrtat děr, než bys zase omdlel?“

„Ani ne.“

„Já taky ne. Každopádně bysme to spolu mohli zkusit zjistit, co ty na to?“

Falešný policista vytáhl z krabice jeden vrták a zasunul ho do vrtačky. Několikrát zmáčkl tlačítko a pozoroval, jak se roztáčí. Priest cítil, že se ho zmocňuje záchvat paniky. *Pro-mrhal jsem i těch pár posledních minut.* Polkl, ale v krku měl

sucho. Začal zkusmo škusbat rukama, jestli se mu nepodaří nějak je uvolnit, ale bez výsledku.

Nezvaný host zvedl vrtačku a přiložil špičku vrtáku Priestovi přímo k uchu. Priest měl ústa pevně zavřená a snažil se nějak omezit nadměrný přísun kyslíku, který horečně vdechoval nosem. Všechno tady kolem se mu zdálo nereálné. Jako ostatně většina věcí v jeho životě. Ale tentokrát *cítil*, že to reálné je. Dělal všechno pro to, aby se vyhnul hyperventilaci. Pokud zůstane při vědomí, mohl by mít alespoň nějakou šanci se z téhle situace dostat. I když se to zdálo být s každou další vteřinou nepravděpodobnější.

Falešný policista zmáčkl knoflík. Priest škubl hlavou a obličej se mu zkřivil bolestí, jak ho ostří vrtáku řízlo do tváře. Uslyšel smích maniaka. *Ten bastard si to užívá!* Priestovi docházely nápady, a tak se rozhodl blafovat.

„Tak jo, tak jo. Ty data jsou tamhle,“ kývl hlavou směrem do spoře osvětleného obývacího pokoje.

Návštěvník zaváhal a stáhl ruku s vrtačkou. „Kde?“

„Nahrál jsem je do počítače tam v koutě a disk jsem zničil.“

„Proč?“

Dobrá otázka. „Prostě jsem to udělal.“

Priestův nezvaný host se na něj dlouze zadíval. Volnou rukou přešel po vrtačce a naklonil se blíž. Priest z něj ucítil zatuchlý zápach cigaret a alkoholu.

„Jestli mi kecáš, tak první, co za chvíli provrtám, budou tvoje zasraný oči.“

4

Priest odhadoval, že falešnému policistovi bude trvat minimálně tři minuty, než přijde na to, že blafoval. A v Priestových měřítkách hodnot byly druhé šance tak vzácné jako zrnka zlatého prachu. *Stačilo by se na to zeptat mojí exmanželky.* Tuhle druhou šanci proto rozhodně nehodlal promarnit.

Naklonit dopředu se nemohl, ale našťestí zvládl předklonit hlavu dost na to, aby se obličejem dostal až k přední kapse své košile, ve které měl schovaný zapalovač. Zatímal břišní svaly a ohýbal krk tak, až mu v páteři nepříjemně křupalo. Naštěstí to stačilo na to, aby jazykem dosáhl až na kovový zapalovač a po stěně kapsy si ho posunul do úst. Když si byl jistý, že už ho neupustí, zvedl hlavu. Otočil pravé zápěstí, aby měl dlaň nastavenou vzhůru. Stahovací páska fungovala málem tak dobře jako kráječ na sýr a zařízla se mu do masa kolem zápěstí. Zakousl se vši silou do zapalovače, což mu pomohlo bolest překonat. Pak se narovnal a vyplivl ho.

Na krátkou chvíli se mu zdálo, jako kdyby se červený zapalovač v letu úplně zastavil, téměř jako zachycený do ně-

jaké neviditelné pavučiny. Dráha, kterou opisoval, mu připadala úplně špatná. Jako kdyby ho gravitace táhla dolů až příliš rychle. Padal mimo. Priest zamrkal, ale ten kratičký zlomek vteřiny stačil k tomu, aby náhle celá situace začala vypadat úplně jinak.

Konečky prstů přeci jen zachytil špičku zapalovače, ale byl to dost slabý stisk. Zadržel dech. Pomalu, milimetr po milimetru, si zapalovač posunoval mezi prsty, až se mu ho podařilo dostat pevně mezi palec a ukazováček. Konečně ho držel v ruce jistě. Zhluboka si oddechl. Uběhlo dvacet pět vteřin, možná třicet. Otočil páčku pro regulaci plynu na maximum a škrtl kruhovým spínačem. Zajiskřilo to a vyšlehl plamen. Ten nejprve jen nejistě poskakoval, ale po chvíli se ustálil. Prsty začal se zapalovačem obezřetně manipulovat, až se mu ho nakonec podařilo v dlani pomalu otočit a palcem nasměrovat hořící plamen přímo na připoutané zápěstí.

Dotek ohně ucítil na kůži okamžitě. Ruka se reflexivně zatahla. Cítil, jak se mu pronikavá bolest rozlévá z ruky do celého těla, které jeho mozku vysílá okamžitý příkaz zapalovač upustit. Byly to mučivé chvílky, ale vytrval.

Nakonec začal plamen přeci jen olizovat plastovou stahovací pásku. Priest se ze všech sil kousal do rtů a uniklo mu jen několik neslyšitelných zasyknutí. Jeho paže byla v jednom ohni. Nejprve to vypadalo, že plamen na pásku vůbec nijak nepůsobí. Oheň jako kdyby jen škvařil maso všude kolem. Od ramena mu pomalu putovala vlna třesu až dolů k zápěstí. S hrůzou zjistil, že už to déle nevydrží. Odplivl si a zaklel; jeho tělo vítězilo nad vůlí, nutkání zahodit zapalovač bylo nesnesitelné. Cítil stále intenzivnější vůni masa pomalu se opékajícího v plamenech.

JEPICE

Hlavou mu projela myšlenka, že svůj pokus o útěk bude muset vzdát, ale právě ve chvíli, kdy se vnitřně smířil s tím, že už dál nevydrží ani vteřinu, si všiml, že struktura stahovací pásky se konečně začíná měnit. Zdálo se, že plast měkne; jen strašlivě pomalu a mučivě. Oči se mu zalily slzami; měl ochromující pocit, že jeho tělo se rozpouští spolu s plastovou páskou.

Už to nedokázal snést. Lem rukávu jeho košile začínal doutnat. Jestli chytne plamenem, šance, že by dokázal sám sebe uhasit, byla naprosto mizivá. *Teď už aspoň tuším, jak se musel cítit ten chudák platýs...*

V tu chvíli poslední spojení povolilo a přetavená páska spadla na zem. Oba její konce se leskly a stoupaly z nich tenoučké proužky dýmu. Neměl zatím odvahu prozkoumat, jaké škody napáchal na svém zápěstí. V každém případě měl pocit, jako by mu v něm vězel skrz naskrz zabodnutý nůž.

Zapalovač mu vypadl, ale to už nevadilo, protože měl volnou ruku, kterou dosáhl do šuplíku v kuchyňské lince. Rychle z něj vytáhl malý nůž na papír. Zdědil ho po svém otci – rovné ostří a otcovy iniciály FP vyryté v zahnuté rukojeti ze slonoviny.

Nůž zasunul mezi stále uvězněné zápěstí a plastovou pásku a po krátkém úsilí osvobodil i druhou ruku. Pak obě nohy. Jako poslední přerezal širokou stříbrnou instalátérskou pásku na hrudi. Když skončil, vyškrábal se ze židle na nohy, a i když trochu lapał po dechu a těžce oddechoval, zvládl se ještě bleskově napůl přehoupnout a napůl překulit přes kuchyňskou linku. Uplynuly zatím asi dvě minuty, možná méně. *To nebylo špatné, Houdini. I když na piano si už asi znova nezahraješ.* Zbylo mu trochu času. Přimhouřil oči.

Místnost se točila. Měl dojem, že má nejspíš také otřes mozku. Zdálo se mu, jako kdyby v tu chvíli ani *nebyl ve svém těle*. Což pro něj ovšem nebylo nic nového. *Patnáct vteřin*. Může si dopřát patnáct vteřin pomalého, hlubokého dýchání, než přikročí k další části plánu.

O patnáct vteřin později začal jednat.

Krabice stále ležela na lince, stejně jako obušek. Priest ho vzal do ruky. Paží mu projela ostrá bolest, když sevřel dlaň kolem rukojeti, ale nepovolil. Na chvíli uvažoval i nad nožem na papír, nebo nad něčím výrazně ostřejším z kuchyňského šuplíku. *Ne*. Nože nadělají moc velký nepořádek a zřídka kdy se s nimi podaří zneškodnit protivníka okamžitě. Zato obušek by to mohl ukončit jednou dobře mířenou ranou.

Držel obušek za boční rukojeť tak, aby konec obušku kryl jeho předloktí a delší část směřovala dopředu. To byl ten nejlepší možný úchop, díky tomu mohla zbraň fungovat zároveň jako štít. Kdyby ho chytil za konec, degradoval by ho jen na úroveň jakéhokoliv obyčejného klacku. Zatímco takhle mohl skvěle zafungovat jako prodloužení jeho vlastní paže.

Chvíli jen tiše stál a poslouchal. Žádné ťukání do klávesnice ani klikání myši. Neslyšel ani hučení starého počítačového větráčku. Byl jeho nezvaný host stále v bytě?

Zul si boty, aby jeho kroky nebyly na podlaze slyšet. V botách by nadělal daleko více hluku, ať by se snažil, jak chtěl. Dveře do obývacího pokoje byly pootevřené. Priest škvírou viděl jen proužek pokoje, úhel nebyl dobrý na to, aby zahlédl také psací stůl. Nemohl nijak zjistit, jestli u něj jeho nezvaný host stále sedí. Napínal uši ze všech sil, ale neslyšel vůbec nic.

Dveře ani nevrzly, když je s pomocí obušku pootevřel o něco víc. Teď už viděl do pokoje lépe. Červená kožená

JEPICE

pohovka u skleněného konferenčního stolku. Dvaapadesátipalcová plazmová televize zavěšená na stěně nad falešným krbem. Velká knihovna zabírající celou jednu stěnu, naplněná od podlahy až po strop knihami všemožných žánrů. Krimi thrillery, horory, klasická četba. Akademické práce na téma psychologie a hypnóza. Umění války. Životopisy významných světových vůdců, komiksově knihy. Různorodá a zdánlivě chaotická kolekce.

Jediné světlo vycházelo z několika bodovek nad pohovkou a z akvária – obojí bylo určeno jen pro vytvoření atmosféry, ne pro plnohodnotné osvětlení pokoje. Stěna proti knihovně byla celá skleněná. Závěsy už měl zatažené, za nimi se ukrývalo okno s výhledem na svítící město. Ale z obývacího pokoje vedly také dveře do dalších částí bytu. Do dvou ložnic, šatny, pracovny a na schodiště, po kterém se dalo vyjít na soukromou terasu na střeše s výhledem na Covent Garden. Falešný policista mohl být úplně kdekoliv.

Priest ještě jednou, silněji, strčil do dveří. Připadal si strnulý a každý sval v těle měl napnutý jako strunu, byl připravený během vteřiny obuškem prorazit útočníkovi hlavu. Bušení vlastního srdce mu znělo jako pochod armády, jako jednotný krok nekonečně mnoha párů bot na tvrdé zemi. Ale nebyl to jediný zvuk, který slyšel. I když se byt nacházel až v devátém poschodí a okna měl vyrobená ze speciálního zesíleného skla, stejně se jim nedařilo zcela utlumit cvrkot města zdola: hučení davů lidí proudících z obchodů a do obchodů, z kaváren a do kaváren, zvuky projíždějících aut nebo nesourodou melodii hudby pouličních umělců. Později večer by se Priest býval usadil nahoře na terase a poslouchal

mix zvuků zdola znějící jako předení nějakého obrovského zvířete, které se na ulici pod ním převaluje sem a tam.

U stolu nikdo nebyl. Počítač ani nebyl zapnutý. V pokoji se nic nehýbalo. Několik dlouhých vteřin si Priešt připadal, jako kdyby se ocitl ve vakuu. Udělal pár kroků dovnitř do obývacího pokoje a obušek držel před sebou jako štít. Jen pro případ. Všechny dveře byly zavřené. Priešt se napřímil. Bylo to už hodně dávno, co ještě v uniformě korzoval ulicemi na pravidelných pochůzkách, ale proměna, při které se z policisty transformoval do detektiva a následně do právníka, nijak neovlivnila jeho fyzickou zdatnost. Stále měl atletickou postavu se širokými rameny, štíhlou a svalnatou. Teď ho ovšem otupil otřes mozku, navíc držet zbraň ve zraněné ruce pro něj bylo tak příšerně bolestivé, až sám vážně pochyboval o tom, jestli by mohl obušek skutečně plnohodnotně použít. A možná proto ho tak úplně nepřekvapilo, že nikoliv poprvé během jediného večera zareagoval jen o setinu vteřiny později, než bylo třeba.

Zvedl obušek, aby si chránil obličej, ale útočník ho srazil do strany, jak na něj skočil zezadu, a kolem krku mu rychle omotal lanko. Priešt zalapal po dechu, ale s hrůzou zjistil, že už má přiškrcenou průdušnici. Projela jím vlna paniky, když mu došlo, že se nemůže nadechnout. Začal se dusit. O slovo se přihlásil dáivý reflex, což mu nijak nepomáhalo. Právě naopak, s každou další setinou vteřiny se všechno zdálo o dost horší. Dva muži zmítající se ve zběsilých piruetách, během kterých se Priešt snažil útočníka setřást ze svých zad. Narazili do knihovny. Priešt do ní zacouval vši silou, ale agresor se držel pevně a ještě zintenzivnil svůj škrtící chvat.

Priešt cítil jeho horký dech vzadu na krku, vítězoslavné

JEPICE

mručení mu rezonovalo v uchu. Před očima se mu začaly objevovat mžítiky, jak mu mozek bez přísunu kyslíku pomalu vypovídal službu. Síla vzdorovat ho opouštěla s tím, jak mu začínaly selhávat svaly. Na malou chvílku pomyslel na svého otce. Na jeho úžasný úsměv a hluboké modré oči. Modré oči stejné jako ty jeho. Vyzývavě na něj hleděl a promlouval k němu. Říkal mu, že on přeci není ten typ muže, který by se vzdával bez boje. *Neustupuj. Nepodřizuj se. Nenech nikoho, aby s tebou zametal, Charlie. Ať se děje, co se děje.*

Zabodl konec obušku vši silou útočnickovi do žeber. Ucítil, jak kov roztrhl uniformu a falešný policista na chvíli povolil lanko. Dost na to, aby se mohl konečně nadechnout. Udeřil znovu, tentokrát silněji, do stejného místa. Po téhle ráně muž zavyl bolestí. Svezl se na stranu, a i když ho stále ještě držel, Priest se tím dostal do mnohem lepší pozice; nakonec útočníka udeřil obuškem do boku vši silou, co mu zbývala. Konečně zaslechl uspokojivý zvuk praskání kostí.

Jediným pohybem se Priest přetočil a pravou rukou dokázal s pomocí obušku zablokovat obě útočnickovy paže, čímž získal výhodu nepřítelova nekrytého obličej. Levou rukou se napřáhl a praštil ho tak silně, jako ještě nikdy předtím nikoho neudeřil. Priest si v rukou rychle otočil obušek a uchoopil ho za konec. Teď nebyla vhodná chvílka pro puntičkářství. Na chvíli se naklonil nad útočníka. Krvácel a zdálo se, že mu obuškem sedřel z obličej kus kůže. Bylo by docela snadné ho teď vyřídít a rozpůlit mu jednou dobře mířenou ranou hlavu jako meloun. Zvedl zbraň, ale něco ho zarazilo. Zaváhal.

Stačí, Charlie, řekl mu otec. Nejsi přeci tvůj bratr.

Nechal zdviženou ruku klesnout. Nejsi přeci tvůj bratr.

William Priest by ani nezaváhal. William by udělal nezvanému hostu do hlavy díru, jen aby se podíval, co je uvnitř.

A proto také William už nikdy neopustí brány detenčního ústavu se zvýšenou ostrahou ve Fen Marsch.

„Kdo sakra jsi?“ zeptal se Priest.

„Záleží na tom?“

„Kecal jsem, žádný tvůj flash disk nemám.“

„Do hajzlu!“ Nezvaný host vykašlal chuchvalec krvavě zbarvené pěny. „Říkal přeci, že je tady.“

„Kdo to říkal?“

Když falešný policista neodpovídal, přikročil k němu Priest ještě trochu blíž. Měl v úmyslu ho sebrat ze země a přirazit ho ke zdi, aby mu trochu pomohl s odpovědí. Ale k téhle části plánu se už nedostal; nezvaný host se totiž ještě tak úplně nevzdal. Dřív než se k němu Priest stačil ohnout, vrhnul se mu protivník na nohu a vši silou se mu zahryzl do kotníku. Priestovi se na okamžik zdálo, že mu snad musel prokousnout kůži, protože mu nohou projela nečekaně ostrá bolest. Stačilo to, aby ztratil rovnováhu. Zatímco padal k zemi, návštěvník skokem přelétl kuchyň a pádil pryč. Za pár vteřin už Priest uslyšel, jak se rozrazily vchodové dveře. Dole na chodníku zatím pouliční umělci stále vyhrávali svoje tklivé bluesové melodie.

5

24. března 1946

Odlehlá farma ve střední Anglii

Nacistického řezníka přivedli ke stolu přímo naproti Ruckovi. Na ramenou jim visely samopaly Thompson a kulomety Lewis. Rázně ho usadili na dřevěnou židli. Ruce mu spoutali za zády a z hlavy stáhli pytel. Pak od vězně ustoupili, jako kdyby trpěl nějakou nakažlivou chorobou.

Ruck sledoval, jak si jeho host prohlíží okolí – zhruba osmimetrovou stodolu, ze které už odvezli všechny stroje, které se tam dříve skladovaly. Pusté a prázdné místo s výjimkou stolu, u něhož Ruck a jeho vězeň seděli. A několika dlouhých řetězů zavěšených na nosných trámech. Zlověstně se pohupovaly v průvanu, který sem pronikal škvírami ve zdech.

Ruck si odhrnul vlasy z tváře. Měl je perfektně zastřižené, ale několik světlých pramenů mu stále padalo do očí. Oblečený byl v dokonale padnoucím obleku Savile Row na míru.

Ve staré stodole jen spoře osvětlované pruhy světla, které se sem tlačilo štěrbinami ve zdech a dopadalo na podlahu, tak působil jako z jiného světa.

Nacista měl na sobě mundúr pro válečné vězně, který vypadal spíš jako pytel na brambory než jako oděv, ale seděl v něm zpříma s hlavou vztyčenou tak důstojně, jak jen bylo možné pro někoho v jeho postavení. Hleděl Ruckovi přímo do očí. Ruck přemýšlel, kolik lidí se do těch modrých očí asi dívalo a škemralo o milost. Uměl si představit, jak vypadalo takové zoufalství, už dřív měl tu smůlu se s podobným setkat.

Kurt Schneider byl vyšší než Ruck, ale o poznání vyhublejší. Ani v nejmenším to však nesneslo srovnání s ubohými kostrami, které osvobodili z koncentračního tábora. Ruck se postaral o to, aby už dlouhých několik týdnů doktor ve svém vězení pobýval bez řádného spánku a jídla, což byl nápor, který se postupně podepisoval na jeho blednoucí pleti. Přesto se však nezdálo, že by byl Schneider nějak odevzdaný. Hluboké vrásky svise brázdící jeho tvář a prameny prosedivělých vlasů, které se mu sem tam objevovaly nad zvrásněným čelem, mu sice přidávaly na věku, ale ne až tak moc, jak by za normálních okolností mohly. Jedním okem pronikavě a vyzývavě hleděl přímo na Rucka, zatímco druhé mu šilhalo kamsi do strany. Ruck si zapálil cigaretu. *Dívám se tady na šílenství.* Vyhýbal se dlouhému očnímu kontaktu – působilo to tak, jako kdyby mu opravdu záleželo na tom se pohledu do těchto očí vyvarovat. Nabídl balíček cigaret Schneiderovi, pak se podíval na jeho spoutané ruce a pokrčil rameny. Stáhl ruku s krabičkou zpět. Chvilí jen tak seděl a čekal, jestli Schneider nepromluví jako první. I když měl dojem, že zřejmě ne.

JEPICE

Ne, šílenství ne. Zlo.

Ale jak se také čas od času stávalo, tentokrát se zmýlil. Schneider se najednou prudce zvedl ze židle, aby na ni vzápětí znovu ztěžka dosedl. Nebyl to pokus o útěk. Spíše frustrace. Vztek. Možná i známka odporu. Ruck zvedl obočí.

„Myslíte si, že když mě odvečete do stodoly, tak mě to zstraší, vy svině?“ zavrčel Schneider. Jeho angličtina byla tak dobrá, jak Ruck očekával, ale přízvuk měl naprosto nezaměnitelný.

Drsný tón nadřazené rasy. Jazyk ďábla.

Ruck nechal ticho, které se následně rozhostilo, rezonovat stodolou co nejdéle.

„Kde to jsme?“ zeptal se Schneider.

„Na farmě. Dost daleko od Londýna. A ještě dál od Berlína.“

„Nikdy jsem neměl ani jedno z těch dvou měst příliš v lásce.“

„Nevadí. Obě jsou totiž v troskách, stejně byste je ani nepoznal. Snad jen to jedno hoří o trochu jasněji než to druhé.“ Ruck si všiml zvědavého výrazu, který se objevil ve Schneiderově tváři. „Copak jste to nevěděl, doktore? Válka skončila. Hitler je mrtev. A Rusko stále zůstává tím zpátečnickým komunistickým státem, jakým vždycky bývalo.“

„A záleží na tom? Jestli lžete, tak mě brzy zabijete, není-li zrovna invaze na spadnutí. A pokud mluvíte pravdu, zabijete mě stejně.“

Ruck zaznamenal v šilhajícím Schneiderově oku neznametelný záblesk při zmínce o tom, že je Hitler mrtvý. Přemýšlel, jestli se tenhle podivínský nacističtí sám naučil jedním okem zašilhat tak, že se dokázalo dívat úplně jiným směrem než

to druhé. Docela určitě byl v životě zodpovědný i za daleko větší zvrhlosti.

„Proč jste se nepřipojil k hromadnému úprku z Buchenwaldu, dokud jste měl šanci, doktore Schneidere? Věděli jste přeci, že se Američané blíží, už několik dnů předtím, než se vůbec Ainsworth a jeho muži objevili na obzoru. Proč jste se raději... nezachránil?“

„Kdybych to udělal, přišel bych o to potěšení seznámit se s vámi.“ Jedním okem stále zíral přímo na Rucka. Vypadalo to, že to zatracené oko natrénoval také k tomu, aby vůbec nemrkalo.

Ruck se na židli opřel a potáhl z cigarety. Celé dva roky pracoval v Kensingtonu v tajné izolované věznici pro válečné zajatce, které se někdy také přezdívalo Klec. Právě tam byli nacisté mučeni, aby sdělili tajné službě důležité informace. Byl přímo podřízený řediteli sekce pro vyšetřování válečných zajatců, utajené divizi rozvědky, která alespoň pro oči široké veřejnosti vůbec neexistovala. Ruck byl odborníkem na získávání informací v rekordních časech. Nyní, když válka skončila, odešel se svými znalostmi a zkušenostmi k MI5, aby vypátral, jaké užitečné informace je ještě možné z vypleněného evropského kontinentu zachránit. Aby zjistil, jestli se v šedivém popelu právě končící války ještě nenajdou nějaké zapomenuté úlomky drahokamů.

„Mé jméno je Ruck. Pracuji pro britskou vládu. Vojenská tajná služba, pátá sekce. Hodnost plukovník, i když ji málokdy používám. Jsem specialistou na výslechy, špionáž a získávání důležitých dat. Nikdy nikde nebude založen žádný spis dokumentující toto naše setkání s výjimkou hlášení, které sám připravím, určené pouze pro několik vyvolených párů

JEPICE

očí. Bude zničeno ve chvíli, kdy si ho přečtou. Pokud kdykoliv během vašeho soudního procesu nebo při jiné příležitosti budete cítit potřebu promluvit o tomto našem setkání, přeme ho. Je vám to jasné?“

Schneider chvíli nic neříkal a přemýšlel. „Máte mou plnou pozornost, *Herr Rucku*. Alespoň prozatím.“

Dveře stodoly se za Schneiderem otevřely a vpustily dovnitř kužel světla. Ruck se zaměřil na ženu, kterou vojáci přivedli dovnitř. Další dva muži nesli malý stolek a židli. Umístili je kus od vchodu do stodoly, několik metrů od stolu, kde seděl Ruck. Na stolek položili stenografovací stroj. Žena se posadila. Po celou tu dobu se Schneider ani nepohnul.

„Parfém,“ poznamenal doktor, zhluboka se nadechl a zavřel oči. „Rozhodně francouzský.“ Otevřel oči a vzrušeně se podíval na Rucka. „Naše soukromá zapisovatelka. Aby vše zadokumentovala pro vaše hlášení, *Herr Rucku*! Mám pravdu, že?“

Ruck neřekl nic. Žena vzhledla. Byla o dost mladší, než Ruck očekával – určitě ne více než dvacet let. Přál si, aby byla nenápadná, ale sám sebe přistihl, že k ní opětovně zabloudil pohledem, jen aby se ujistil, že jeho první dojem byl správný. Během pár vteřin zhodnotil vše. Lesklé hnědé vlasy a brýle se silnými černými obroučkami. Drobná tvář ve tvaru srdce. Pohledná. Na krku perlový náhrdelník. Rovná sukně. Zcela nepřipravená, jako ostatně kdokoliv, koho mu poslali. Vypadala spíše, že by si měla v podpatcích vykračovat po Oxford Street do zaměstnání v bance, než aby zapisovala výsledky tady ve stodole.

Ruck na ni kývl a ona začala psát.

„Co bylo vaším úkolem v Buchenwaldu, doktore Schneiderě?“

„Byl jsem lékařem v místní nemocnici.“

„V nemocnici? Tak jste tomu říkali?“

Schneider mlčel.

„Byl ustanoven soudní tribunál, doktore Schneidere. V Norimberku. Proslýchá se, že jde o první skutečně mezinárodní válečný tribunál. Už v říjnu letošního roku budou vznesena obvinění. I vaše jméno je na seznamu. Jaký z toho máte pocit?“

„Norimberk? Viděl jste Norimberk, *Herr* Rucku? To jsou ruiny. Churchillova letadla ho celý rozbombardovala.“

„Američané ho pomohli zrekonstruovat. Měl byste vidět, jak vypadá justiční palác dnes.“

Schneider se ušklíbl. „Nespáchal jsem žádné zločiny. Nemám se čeho bát.“

„Už pouhé vaše členství v SS bude stačit na to, abyste dostal trest smrti.“

„Nikdy jsem nebyl v SS.“

„Jak chcete, doktore. Vaše politická příslušnost mi na srdci neleží. Mimochodem SS bylo prohlášeno za ilegální organizaci. Možná, že jste dost chytrý na to, abyste popřel svoje spojení s ní, ale Američanům nebude trvat příliš dlouho, než si dají dvě a dvě dohromady. Postačí jim sehnat jen několik dokumentů, aby proti vám předložili dostačující důkazy.“

Schneider se na chvíli zamyslel. A nebo možná jen čekal, až bude mít stenografka dopsáno. Ať tak či onak, jediný zvuk, který se dalších pár minut ozýval, byly její prsty ťukající na klávesnici. Pak pohlédl na Rucka s novým zájmem.

„Jestliže se už tak jako tak díváte na mrtvého muže, *Herr* Rucku, proč mu tedy raději nesplníte jeho poslední přání a neřeknete rovnou, co skutečně chcete?“

JEPICE

Ruck přikývl a na rtech se mu rozehrál nenápadný úsměv. Nacista znejistěl. Už jen to byla za jedno dopoledne dobře odvedená práce. Vytáhl štos papírů z aktovky a položil je na stůl.

„Ačkoliv tvrdíte, doktore Schneidere, že jste byl lékařem v nemocnici, oba dva dobře víme, že jste se podílel na provádění všelijakých pokusů na lidech. Nebo se snad v tomhle neshodneme?“

„Právě naopak.“

„Dobře.“

Ruck vyrovnal před Schneidera řadu fotografií. Zobrazovaly stále stejnou černobílou místnost z různých pohledů. Kovový operační stůl uprostřed. Podél stěn zavěšené železné řetězy. Rozházené operační nástroje. Místnost byla zašpiněná. Všude na podlaze tmavé cákance.

„Tohle byl váš operační sál. Nebo sepletu?“

„Vůbec ne.“

„Pro nás jsou to ovšem mučírny. Alespoň tak to nazvali Američané. Myslím, že docela uhodili hřebíček na hlavičku, co říkáte? A ani jedna z obětí vám nedala souhlas s prováděním příkoří, kterého jste se na nich dopouštěli. Co o tomhle, když už o tom hovoříme, hodláte říci u soudu v Norimberku? Že vaše práce byla konána pro blaho lidstva?“

„Domníváte se, *Herr Rucku*, že mi bude umožněno přivést si právníka? A jaké důkazy vůbec budou u tohoto vašeho takzvaného soudu akceptovány, *Herr Rucku*?“

„Písemné záznamy o vašich pokusech jste samozřejmě zničil ještě dříve, než došlo k hromadnému úprku z Buchenwaldu, doktore. Vy osobně jste tam na Himmlerův rozkaz zůstal, abyste se o to postaral. Proto jste tam také stále ještě

byl i ve chvíli, kdy tábor osvobodili Američané. Mám pravdu?“

Venku se zvedl poryv větru a dveře stodoly se zatřáslly. Ruck si všiml, že zapisovatelka si povytáhla kabát až ke krku. Zdálo se mu na ní něco v nepořádku, ale nemohl přijít na to co. Možná to bylo něco na způsobu, jakým se usadila u stolu, nebo výraz naprosté soustředěnosti v její tváři. Ať to bylo, co chtělo, rozhodně se díky ní najednou cítil nesvůj.

„Byly tam celkem tři mučírny,“ pokračoval Ruck. Schneiderův výraz zůstával lhostejný. „Ve dvou z nich jsme našli důkazy o tom, že zde byly prováděny operace vězňů z tábora – zejména o tom, že jste je prováděl vy sám, ale také někteří další pod vaším dozorem. Amputovali jste obětem končetiny, ačkoliv jsem opravdu nedokázal přijít na to, jaký jste k tomu měli důvod. Další experimenty byly prováděny s yperitem a různými jedy. Našli jsme dokonce důkaz o tom, že jste postřelili jednu z vězeňkyň do stehna z bezprostřední blízkosti, jen abyste mohli zkoumat účinnost různých druhů léčby na střelné zranění. Většina lidí, které jste do těchto místností přivedli, z nich už nikdy nevyšla.“

„Začínáte mě neskonale nudit, *Herr* Rucku.“

„Copak, nechce se vám hovořit o vaší práci, doktore? To je docela neobvyklé pro průkopníka, jakým jste vy.“

Schneider směrem k Ruckovi jen odmítavě mávl rukou, jako kdyby zaháněl dotěrnou mouchu.

„Žádáte mě, abych vám vyhověl, *Herr* Rucku. Ale proč bych vůbec měl? Američané mě stejně postaví před soud a odsoudí k smrti. Ale to, co jsem dokázal, to přežije celá stáletí. Nevím, jak si mě bude historie pamatovat. Jako vraha? Jako vědce? Jako revolucionáře? Řekl bych, že to bude záležet

JEPICE

pouze na tom, kdo bude autorem knihy, kterou zrovna budete číst. Ale mě si historie *zapamatuje*. I moji práci. A o víc by člověku mělo jít? Zajímalo by mě, co si bude historie pamatovat o *vás*, *Herr Rucku*. Snad jméno? Číslo? Hodnota? Nebo vůbec nic. Jenom smítko prachu na stránkách, které budou patřit mně. A to bude vše. Takže řekněte, co vám leží na srdci, právě teď, dokud máte příležitost. Užijte si svou chvíli. Ať neskončí příliš brzy. Vyprávějte mi o každé operaci, kterou jsem prováděl. Klidně mi je popište všechny, jednu po druhé, na tom nesejde. A za pár let už na tom nesejde vůbec nikomu.“

Následovala chvíli ticha, ve které se ozývalo jen tukaní do stenografovacího stroje. Ruck si zamyšleně mnul bradu. „Jak jsem již řekl, doktore, byly tam *tři* mučírny.“

Schneider se nadechl k řeči, ale pak raději spolkl, co se chvíli předtím chystal říci.

Ruck si všiml, že držení těla jeho vězně se změnilo.

„Chcete něco vědět, *Herr Rucku*?“ Schneider se naklonil dopředu tak, jak jen mu pouta kolem zápěstí dovolovala. „Vzpomínám si na jeden den, kdy jsem procházel seznamy nových vězňů. Mysleli si, že mi na tom nezáleží. Že se na ně stejně nedívám jako na lidské bytosti. Ale nebyla to pravda, nebylo to fér. Na každého z nich jsem se díval s nefalšovaným vědeckým zájmem. Na každou jejich jizvu, na každé mateřské znaménko, na každou křivku jejich těla. Byl jsem až pedantský ohledně všech pacientů, které jsem si vybíral. Dalo by se dokonce říct, že jsem je měl svým způsobem *rád*. Oni samozřejmě věděli, kdo jsem. Nechával jsem zvěsti o své práci vířit po táboře stejně, jako se zvíří hladina vody nad kamenem, který hodíte do rybníka. Roztrásl se už jen při

pouhém pohledu na mě, jak kráčíím kolem nich a hledám si v nastoupených řadách svých několik vyvolených.“

Ruck odklepl popel z cigarety a dlouze si z ní potáhl. Všiml si, že zapisovatelka zpomalila své tempo a do kláves ťuká s absolutní soustředěností. Ruck přemýšlel, co se jí při tom asi honí hlavou. Co to bylo, co ho na ní tak moc znepokojovalo? Ano, došlo mu najednou, to bylo ono! To byla ta věc, která absolutně nezapadala do celé scenerie: *ona nemá strach. Vůbec žádný strach.*

„Řekněte mi o svých experimentech s jedy, doktore Schneidere. To byla vaše největší specialita, nebo ne?“ zeptal se Ruck a odtrhl oči do ženy sedící v koutě stodoly.

„Ach tak, vy se zajímáte o chemii, *Herr Rucku*?“

Ruck si znovu potáhl z cigarety. „Zaslechli jsme docela působivé zvěsti. Právě o experimentech s jedy, které jste prováděl. S tak silnými jedy, že oběti raději samy sebe zmrzачily, jen aby zabránily působení jedu na svoje těla.“

Schneider neodpověděl, ale měřil si Rucka s výrazem zdvořilé lhostejnosti.

„Další z nalezených důkazů vypovídají o tom, že důstojníci SS i dozorcí z tábora se dokonce scházivali, aby mohli na vlastní oči sledovat účinky takového jedu na vaše oběti. A teď tedy konečně přicházím k věci, doktore: proč se tohle dělo?“

„Tomu byste nerozuměl.“

„Jen to zkuste.“

Schneider se zasmál. „*Herr Rucku*, vy si lichoťíte. Jak byste vůbec mohl porozumět něčemu, čeho jste nikdy nebyl svědkem?“

„Proč se to dělo, doktore?“ zkoušel to znovu Ruck. „Co

JEPICE

získávalo vaše obecenstvo z takové podívané? Potěšení? Zábavu? Poučení?”

„Chtěl byste vědět, jak takový jed vyrobit, *Herr Rucku*? Samozřejmě, že chtěl – povím vám to. Půjčte mi laskavě pero. A kousek papíru od naší zapisovatelky.“

Schneider otočil hlavu, kam až mohl, aby kývl směrem k sedící ženě. Ruck na chvíli zaváhal a převaloval cigaretu v ústech. Nehodlal osvobodit svého vězně z pout a vyzbrojit ho perem, aniž by to předem důkladně promyslel. Po krátké chvilce kývl hlavou směrem ke dvěma ozbrojeným strážcům. První z nich zamířil na Schneidera svoji lewisu a druhý mu rozepnul pouta a položil na stůl před vězně kus papíru. Schneider se s očekáváním zadíval na Rucka, který jen na moment zaváhal, a pak hodil svoje pero na stůl doktorovým směrem. Schneider ho zvedl a něco chvíli škrábal na papírek, než pero hodil zpět.

Ruck sebral papír ze stolu a prohlédl si ho: „Modifikovali jste strychnin? Proč? Copak vám sám o sobě nepřipadal dost účinný?”

„Snad až příliš účinný.“

Ruck se ušklíbl. Sám měl tu smůlu, že byl svědkem smrti způsobené otravou strychninem. Alkaloidem, který se vyskytuje volně v přírodě v semíncích strychninového stromu. Jed sice působil rychle, ale smrt byla mučivá – oběti se zmítaly ve strašných, mnohdy až komicky působících křečích, jako kdyby je posedl ďábel.

„A co bylo účelem takové modifikace?”

„Zjednodušeně řečeno dostat subjekt až na samotný práh smrti, ale nepustit ho přes něj dál.“

„Ubohý způsob pro vedení výslechů,“ odtušil Ruck, „pokud to tedy bylo myšleno pro ten účel.“

„Můžete si být jistý, že nebylo.“

„Tak tedy proč? Proč tohle všechno?“

Zdalo se, že to Schneidera z nějakého nejasného důvodu pobavilo. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

„Jan 3:16.“

„Je vidět, že znáte Bibli, *Herr Rucku*, jak působivé.“

„Můj otec byl farář. Dobrý a čestný muž. Až do chvíle, než ho roztrhala nacistická bomba, která mu vybuchla vedle hlavy.“

Schneider pokrčil rameny. Jeho výraz byl stejně neproniknutelný jako maska. Kůži měl kolem očí a úst tak napnutou, že bylo málem nemožné, aby ještě vůbec ukazovala nějaké emoce.

Naklonil se dopředu a tichým hlasem se zeptal: „A jak dobře, *Herr Rucku*, jste obeznámen s ním?“ ukázal směrem vzhůru.

„S bohem?“

„Jistěže s bohem.“

„Dost dobře na to, abych věděl, že v Buchenwaldu se ani neukázal během doby, kdy byl tábor pod vaším vedením.“

„Ba právě naopak,“ Schneider vášnivě zavrtěl hlavou, „taková myšlenka je od vás naivní. To, čeho jsem dosáhl, umožnilo lidem, kteří v něj věří, dočasně opustit tento svět a prožít vlastní zkušenost se shledáním.“

„Spatřili jste boha? Skrže mučení jiných lidských bytostí?“

JEPICE

„Jen zbytečných vyžírků. Nebyly to lidské bytosti.“

Ruck se na židli opřel a na chvíli se zamyslel. Pohledem zabloudil zpět k zapisovatelce. Poprvé za celou dobu její prsty na klávesách zaváhaly. Strážní přešlápli z nohy na nohu. Poryv větru zvenčí se opřel do dveří stodoly a zabouchal jimi. Bouřka už byla nablízku.

6

Kanceláře společnosti Priest & Co. zabíraly čtyři poschodí úzkého segmentu typického britského historického bloku vzdáleného necelých patnáct minut chůze od budovy Královského soudního dvora. Nacházely se v ulici příhodně nazvané The Nook – tedy Zákoutí. Ulice nebyla nic víc než jen krátká slepá odbočka hlavní ulice Strand a kanceláře Priestovy společnosti představovaly jediný zajímavý bod v nejbližším okolí, snad jen s výjimkou absurdně maličké kavárny naproti přes ulici, která se jmenovala Piccolo Café a kterou Priest pravidelně navštěvoval. Většinou si k velké nevoli obsluhujícího majitele objednával pouze čaj.

Priest bral schody do kanceláře po dvou, téměř proběhl okolo malé bronzové destičky přivrtané na zdi, která byla jediným identifikátorem majitele domu, a proklouzl do luxusní recepční haly. Ve vzduchu se vznášela vůně kožených sedaček. Nábytek byl z tmavého mahagonu a dubu. Jednu celou zeď zabíraly perem kreslené karikatury proslulých právníků a soudců, druhá stěna patřila starobylé knihovně, jejíž

JEPICE

police byly odshora až dolů zaplněné právními spisy. Nad recepcí visel starý vybledlý reklamní plakát na kdysi renomované karbolové dýmové koule.

Priest celou halu bytostně nesnášel, od vchodových dveří až po umělé květiny na krbové římsě, ale koneckonců měla udělat dojem na klienty, a ne na něho.

Maureen vzhledla od svého recepčního pultu. Zpražila ho pohledem „kde jste sakra byl tak dlouho?“, protože ji už předtím telefonicky požádal, aby přesunula jeho schůzku s bankéřem, kterou měl naplánovanou na dnešní ráno. Což u něj samozřejmě nevyvolalo žádné velké nadšení s ohledem na fakt, že Priest neměl žádnou hypoteční půjčku, nikdy nesáhl po povoleném přečerpání a vedl jen velmi omezený počet klientských účtů. Rozhodně nepatřil mezi ty nejváženější bankovní klienty.

Místo odpovědi vyslal k Maureen pohled „omlouvám se, bylo to dost náročné ráno“ a zmizel ve své kanceláři dřív, než stihla cokoliv říci. Zavřel za sebou dveře.

Priestova kancelář byla shodou okolností zároveň největší místností v domě, i když šlo spíš o náhodu než o jeho pohodlí. Vyplynulo to zkrátka z toho, že to byl právě on, kdo u sebe potřeboval uložit nejvíce složek.

Zhroutil se do židle za velkým moderním pracovním stolem, na kterém měl dva počítačové monitory a pořádnou hromadu papírů. Na stěně vlevo od něj visel plochý televizor, ve kterém běželo ztlumené vysílání Sky News. Nakoukl do hrnku nenápadně ukrytého mezi oběma monitory a zjistil, že se nepozorovaně proměnil v útočiště jakési neidentifikovatelné houbovitě plísně.

Musím si nejspíš trochu promluvit s uklízečkou. Možná

bych měl nadnést možnost odměňování podle dosažených výsledků.

Kliknul na tlačítko myši. Oba monitory naběhly a po chvíli ukázaly přihlašovací obrazovky. Bezmyšlenkovitě namačkal heslo, jeho prsty našťestí pracovaly na autopilota. Potřeboval si všechno pořádně promyslet. Někdo si včera málem zadělal na celkem slušný průšvih tím, že se ho pokusil zabít, aby získal věc, kterou on přitom vůbec neměl. Nebo si zatím nebyl vědom toho, že by ji měl. Výsledkem toho byla pěkně mizerná noc. Navíc k tomu všemu bylo jasné, že jeho útočník se stále pohybuje, a možná i číhá, někde tam venku ve městě. Priest se otrásl. S popáleným zápěstím nemohl téměř pohnout.

Měl samozřejmě zavolat policii. To dobře věděl. Ale nezavola. Priest exceloval v policejním sboru osm dlouhých let, než spáchal něco, co jeho bývalí kolegové považovali za zradu toho nejhoršího kalibru – stal se právníkem. Ale jako kdyby pouhá přirozeně panující nedůvěra mezi složkami uplatňujícími právo a složkami právo interpretujícími nebyla sama o sobě dost velká, Priest ještě nasypal sůl do rány tím, že při svém zběhnutí za kancelářský stůl dokázal téměř mimochodem vydělat opravdu nezanedbatelný balík peněz.

Klika, že je mi úplně jedno, co si o mně lidi myslí. Nebo alespoň ti, kteří se mě nesnaží zabít.

Priest pochyboval, že by mu nějak zvlášť pomohlo, kdyby zločinu spáchanému v jeho bytě bylo přiděleno číslo ve spisu. A mimo to měl sám v záloze daleko lepší zdroje než místní strážníci. Jestliže potřeboval někoho vypátrat, rozhodně se to chystal udělat na vlastní pěst. *V čemž mi ale zatím brání ta*

JEPICE

příšerná bolest hlavy. Trocha horkého čaje v čistém hrnku by pro začátek mohla přijít celkem vhod.

Ozvalo se krátké zaklepaní a dveře se otevřely. Celý vstupní prostor zaplnila postava rozložitého černocha v lesklém šedivém obleku bez kravaty. Limetkově zelená košile šitá na míru mu ladila s kapesníčkem vykukujícím z náprsní kapsy saka. Záblesk rolexek.

Kariéra Vincenta Okora, Priestova firemního poradce, byla stejně závratná a působivá, jako byl on sám. Za člena advokátní komory byl přijat v roce 1995. Tenhle právník narozený v Nigérii přišel, stejně jako Priest, do advokacie poměrně pozdě poté, co deset let vedl vlastní developerskou firmu. Pak se rekvafikoval a přijal nabídku vstoupit do komory v Lincoln Inn. Tam sklízel jeden úspěch za druhým a specializoval se zejména na nejsložitější obchodní spory. Vybudoval si reputaci na tvrdém vedení křížových výsledků, ale zároveň měl pověst inteligentního a důvtipného taktika.

Okoro za sebou zabouchl dveře a posadil se naproti Priestovi. Židle pod jeho vahou zaskřípala. Nebyl ani tak tlustý, jako spíš svalnatý. Skutečně velmi svalnatý. Priest často spekuloval o tom, že Okoro je doslova jedna hora svalů. A toto ráno to byla velmi vztekle vyhlízející hora svalů.

„Právě jsem celou hodinu seděl na telefonu s Monroem,“ oznámil Okoro. Jeho hlas byl stejně uhlazený jako jeho oblek – vznešený, takřka královský, každé slovo precizně vysloveno s jemným nigerijským přízvukem.

„S kým?“

„S Monroem. To je náš bankéř,“ pokýval Okoro trpělivě hlavou.

„Jo s tím.“

„Chtějí další odhady cash flow.“

„A co bylo za problém s těmi, které jsme jim dali předtím?“

„Ještě jsme jim žádné nedali, Prieste. Vlastně, když o tom tak přemýšlím, nikdy jsem tě, za všechny ty roky, co tě znám, neviděl vypracovat ani jedny jediné.“

„Pak ale nechtějí *další*. Chtějí jen... *ty jedny*.“

Okoro se usmál a pomalu pokýval hlavou, jako kdyby poslouchal nějakou příjemnou hudbu, která ho uklidňovala. „Vypadáš příšerně, Prieste.“

„Doslova šílený večer.“

Okoro zvědavě zvedl obočí. „Šílený večer *uprostřed týdne*? Tak to je paráda. Vážně to došlo až tak daleko?“

„Je už po poledni?“ zeptal se Priest a pohled mu sjel na zápěstí, kde však uviděl jen obrovskou popálenou skvrnu. Rychle ji schoval.

„Cože?“

Priest chvíli hrabal ve spodním šuplíku stolu, až nakonec vytáhl láhev míchané skotské whisky. Nebyl si už jistý, jak se ocitla zrovna tady – v jeho stole – možná to byl dárek od nějakého vděčného klienta, ale každopádně byl rád, že si na ni zrovna teď vzpomněl. Nalil dvě sklenice a jednu z nich postřčil přes stůl směrem k Okorovi. Vyprázdnil tu svou a nalil si další. Vypil i tu a pak se s očekáváním zadíval na Okora.

Okoro svou plnou sklenici pozoroval s podezřívavým výrazem. „To je nějaká nová firemní politika? Drink v právě poledne?“

Priest si nalil dalšího panáka. Alkohol pro něj nebyl ani zvykem, ani koníčkem. S trochou štěstí by ho i třináctiletá holka dokázala při souboji v pití panáků dostat pod stůl, ale

JEPICE

právě v tuhle chvíli cítil, že potřebuje něco, co by alespoň trochu otupilo jeho velmi silné znepokojení.

„Něco tě štve, Prieste?“

Priest zavrtěl hlavou, ale láhev z ruky nepustil.

„Co se stalo v noci?“

„Nic zvláštního. Takový obvyklý večer. V televizi zase běžel *Svatý*, jídlo z bistra, nakrmil jsem ryby, trochu si zahrál na piano. Pak se mi někdo pokusil udělat díru do hlavy. Probral jsem se přivázaný k vlastní zatracený kuchyňský židli a najednou koukám, přede mnou chlápek, co mi mává u obličeje vrtačkou.“

Následovala chvilka ticha, během které si Priest mnul temeno hlavy v místě, kam dostal ránu obuškem. Nahmatal dvě boule o velikosti golfových míčků – asi jen zázrakem jeho hlava stále ještě držela pohromadě.

„Ty nehraješ na piano, Prieste.“

„A vážně nejvíc záleží zrovna na tomhle detailu?“

„Nechceš mi radši vysvětlit, o čem to tu blábolíš, tak aby to mělo hlavu a patu? Příští týden jsem u soudu.“

Priest si povzdechl a vypil dalšího panáka whisky. Jantarová tekutina ho páčila v krku, a pak si to uvědomil. *Vždyť přeci nesnáším whisky*. Tuhle myšlenku rychle zaplašil a místo toho se pustil do popisu událostí včerejšího večera, detailně a po pořádku, soustředil se, aby nevynechal ani tu nejmenší drobnost. Když skončil, znovu se rozhostilo ticho.

Okoro si zhluboka povzdechl: „Takže říkáš, že toho gentlemana neznáš?“

„Přesně tak.“

„Nikdy předtím jsi ho neviděl?“

Priest zavrtěl hlavou. „Ne.“

„A opravdu netušíš, co že to od tebe chtěl?“ Okoro tázavě zvedl jedno obočí a Priest cítil, že má pochybnosti.

„Chtěl flash disk.“

„A co na něm?“

„Nemám ponětí.“

„Aha. A proč si myslel, že ho najde zrovna u *tebe*?“ Okoro si rukou mnul svou holou hlavu, jako kdyby sám zrovna dostal migrénu.

„Mumlal si něco o tom, že mu někdo jiný řekl, že ho mám já, ale nikoho konkrétního nezmínil.“

„Nenapadá tě nikdo?“

„Ne.“

Okoro jen pomalu pokyvoval hlavou.

Okorova velká příležitost přišla v roce 2003, kdy mu nabídli místo asistenta žalobce u tehdy poměrně nově ustanoveného Mezinárodního trestního soudu, instituce, jejíž cílem bylo stíhat osoby zodpovědné za spáchání genocidy, válečných zločinů a zločinů proti lidskosti v případech, kdy národní soudy neměly jasně danou příslušnost, nebo možná spíše dost silný žaludek na to, takové zločiny soudit. Okoro zjistil, že se ocitl uprostřed skupiny elitních právníků, jejichž úkolem bylo prosazovat uplatňování práva na územích, kde o nějakých právech neměli ani ponětí, a vnucovat je individuím, pro které jakékoliv projevy lidskosti ležely na samotném dně žebříčku hodnot, a dokonce jimi opovrhovali.

Bezohlednost pro něj tedy nebyla vůbec ničím novým.

„A jsi v pořádku?“ zeptal se Okoro nakonec.

„Mám co dělat, abych vůbec pohnul zápěstím, a připadá mi, že se mi do přední části lebky právě nastěhoval cirkus. Bolí mě oči. Jen dneska ráno se mi dvakrát zničehonic spus-

JEPICE

tila krev z nosu. A věci mají dost divnou chuť, když se snažím něco sníst.“

„Ale jinak jsi v pořádku?“ zopakoval Okoro, jen aby se ujistil.

Priest se na Okora chvíli díval. Za napůl pobaveným výrazem jako by v očích právníka zahlédl i upřímnou starost. Okoro si obvykle nasazoval masku klidu, udržoval oční kontakt a sedával bez hnutí. Priestovi vždycky připadalo až legračně uklidňující setrvávat ve společnosti tohoto milého obra. A dnes, více než kdy jindy, vděčně ocenil, že je mu k dispozici Okorův bystrý úsudek.

„Jo, jsem v pohodě,“ řekl nakonec. „Jen trochu našťvaný, že jsem nepoznal, co se šíje. Ta historka byla pitomost. Ale falešná uniforma vypadala opravdově. Zajímalo by mě, kde k ní přišel.“

„Můžeš přijít k ledasčemu, stačí znát ty správné lidi, Prieste. To přeci víme oba. Je vidět, že konexe má dobré. A proto musíš být nanejvýš opatrný. Doporučil bych ti přehodnotit to tvoje rozhodnutí nekontaktovat policii.“

„A jak víš, že jsem takové rozhodnutí udělal?“

„Protože znám velkého Charlieho Priestu ještě o trochu líp, než on zná sám sebe.“

„Hm,“ Priest se zatvářil zamyšleně, ale ve skutečnosti neměl ani v tom nejmenším úmyslu změnit názor, „popřemýšlím o tom.“

Okoro přikývl.

Z reproduktoru počítače se ozvalo cinknutí ohlašující příchod nového e-mailu do schránky ukryté za znovu zamčenou obrazovkou. Naštěstí byl tohle poměrně klidný týden. Firma Priest & Co. pracovala jen pro několik málo pečlivě

vybraných a velmi lukrativních klientů: nadnárodní korporace pokoušející se odhalit korupci v řadách svého středního managementu, společnosti tečka com, jejichž ředitelé byli parchanti a brali úplatky, firmy obviňující své konkurenty z nelegálních činností, úplatkářství, vytváření kartelů a zamezování volné soutěži. Čas od času i pro ne zcela čestné členy parlamentních komor.

Klíčem k obchodnímu modelu společnosti Priest & Co. byly dobré výsledky. Zajistit, co jste slíbili, že bude zajištěno, a to přesně v době, kdy jste naplánovali, že to zajistíte. A tajemstvím stoprocentní úspěšnosti této strategie také nebylo nic až tak složitého. Prostý pečlivý výběr klientů. Ve stejnou chvíli nerozjíždět více než jeden, nanejvýš dva případy. Důležité bylo správné rozvržení zdrojů. Priest si zásadně vybíral jen ty případy, se kterými si věděl rady a o kterých byl přesvědčený, že je může vyhrát.

V některých ohledech měl Priest vlastně štěstí. Návštěva falešného policisty přišla právě ve chvíli relativního klidu, kdy se zrovna uklízí po jednom skončeném případě, ale ještě se pořádně nerozjel další. Jako okamžik hlubokého nádechu, než se člověk znovu ponoří pod hladinu. Posledním úspěchem byla Theramere International Plc., společnost na seznamu FTSE 100. Prodejce zážitkových balíčků: závody na dráze, lety balónem, večere od renomovaných šéfkuchařů známých z televize. Společnost se rozrůstala a transformovala tak rychle, že zakladatelé postupně ztráceli přehled a svoji důvěru vložili do ředitele, kterého přetáhli od konkurence. Jenže za nějaký čas se jim začalo zdát podezřelé, že očividně vydělává o dost víc, než kolik mu platí. Tři týdny před soudem pak stačily Priestovi & Co. na to, aby byl odhalen a pro-

JEPICE

kázán důvod. Ukázalo se, že onen ředitel měl pod palcem ještě tři podobné firmy v Maroku, Německu a Holandsku a profitoval z toho, že jednu štvál proti druhé. Aktuálně už svůj nezákonný zisk splácel zpět společnosti Theramere, což bude jeho prioritou přibližně po celý zbytek života.

Okoro se zavrtěl na židli a přenesl svoji obrovskou váhu na jednu stranu. Židle pod ním si okamžitě postěžovala. Začal uvažovat nahlas: „Takže tenhle chlápek investoval nemalé peníze a zřejmě i dost času do operace, během které měl od tebe něco získat – elektronická data neznámého obsahu – svůj plán sice uskutečnil, ale věc, kterou chtěl, nakonec stejně nedostal...“

„Přesně tak,“ přikývl Priest a potvrdil Okorův předpoklad. „Tím pádem to nejspíš zkusí znovu.“

„Musíš být opatrný.“

„*Musíme* být opatrní,“ opravil ho Priest.

„Jak to myslíš, *musíme*?“

„Věděl toho o mně opravdu dost, Okoro. Nejspíš už zná i tebe.“

Okoro se zasmál. „Já se o sebe postarám. Ale o tebe mám starosti. Hodláš říct také ostatním, o co tady běží?“

Priest nechal otázku chvíli viset ve vzduchu. Těmi ostatními měl Okoro na mysli další dva společníky – Simona „Solly“ Solomona a Georgii Somedayovou. Priest se už rozhodl, že rozhodně zasvětil Georgii. V pouhých pětadvaceti letech byla v jejich týmu nejmladší, ale co jí scházelo v letech praxe, to hravě dohnala svou bystrostí; jen těžko by Priest hledal na práva lepší mozek, než jakým disponovala Georgie.

Solly, který zajišťoval Priestovi & Co. účetnictví, vnášel do odpovědi na tuto otázku daleko více nejistoty. Naprosto

zoufalý ve věcech společenského styku, beznadějně konzervativní a pravděpodobně také lehce autistický. Solly byl zkrátka mužem žijícím čísly, který ve výjimečných chvílích jasně myslí rád říkával, že „lidé nejsou čísla, Prieste“. A bylo dobře, že nejsou, protože Solly dokázal vysлідit pohyb bytů jen jedné jediné libry mezi osmi odlišnými účty ve čtyřech různých soudních okresech na šesti stech stránkách auditu.

Kdyby lidé *byli* čísla, pak by Simon Solomon byl tím nejlepším psychoanalytikem na světě. Ale protože lidé skutečně čísla nebyli, tak se Priestovi myšlenka na to, že by ho snad měl znepokojoovat informacemi o neznámém šílenci s vrtačkou, vůbec nezdála jako dobrý nápad.

„Před Georgií bych to asi zmínil. O Sollym si ještě promluvíme.“

„*Zmínil* bys to? Jako žes zrovna narazil na skvělý recept na limetkový koláč?“

Priest pokrčil rameny. Okoro vstal ze židle a najednou to vypadalo, jako kdyby Priestovu kancelář zaplnil obrovský bouřkový mrak.

„Začnu trochu pátrat, o co by mohlo jít. A zatím, kdybys potřeboval někde zůstat...“

Priest jen mávl rukou.

„Ne, to ne. Budu v pohodě. A mimo to, tvoje manželka mě stejně nesnáší.“

„Moje manželka nesnáší tvoje divné způsoby, tvoji nevychovanost při stolování a tvoji intelektuální aroganci. Ne že by nesnášela přímo *tebe* jako takového.“

„Celkem dlouhý seznam.“

„Jo, nejspíš bych se pod něj podepsal taky. Teď hlavně na sebe dávej pozor, Prieste.“ Okoro pomalu vycouval z jeho kanceláře.

JEPICE

Priest se otočil k oknu a chvíli zíral na dveře kavárny Piccolo Café. Přemýšlel už o tom, že by potřeboval dovolenou. Někde, kde je teplo, ale ne zase moc. Zlatá pláž, křišťálově čistá voda. Koktejly by mu nosily spoře oblečené servírky. Možná kdyby se mu podařilo nějak zajistit, že se jeho noční návštěvník už nevrátí zpátky na další posezení s vrtačkou, zastavil by se dokonce i v cestovce a vyzvedl si pár katalogů. *Takhle přesně fungují blízká setkání se smrtí. Donutí vás přemýšlet o všech věcech, které jste zatím v životě nestihli.*

Alkohol mu stoupl do hlavy. Takhle zmatený se necítil od doby, kdy se rozváděl. Epizoda s Dee Aucklandovou se mu už zdála jako zážitek z minulého života, což bylo jedině dobře. Hlavně proto, že on byl společensky retardovaný a ona zase pitomá kráva.

Nebyla zima, ale všiml si, že se třese.

Z hromady papírů v šuplíku, pod kterými byla předtím zahrabaná i láhev whisky, vytáhl Priest starou fotografii. Měla otrhané rohy a uprostřed byla ohnutá. Měl jsem se o ni starat trochu lépe, pomyslel si. Tři sourozenci Priestovi – William, on a Sarah. Takový potenciál, obličej plný naivních snů. To všechno skončilo, když se William přiznal ke spáchání sériové vraždy. Druhý den ráno po vyčtení rozsudku museli spolu se Sarah číst v novinách titulky jako *Bratr vysokého policejního důstojníka novým Jackem Rozparovačem.*

Právě v téhle době ho začaly napadat různé otázky. Jak se mohl William, Ph.D., doktor psychologie, proměnit v tak zvráceného sériového zabijáka? Jak se mu dařilo tak dlouho unikat odhalení? Proč vůbec zabíjel? Proč nebyly žádné z posudků expertů správné? Co ho dohnalo k takovému šílenství? Copak ho jako malého zneužili, nebo dostal nějakou fatální ránu do hlavy?

JAMES HAZEL

Nebo to bylo zlo, které měl zkrátka zakódované v krvi?

Priest se zadíval na svoje zápěstí, které měl spálené od plamene; hnisající černá rána zčásti pokrytá puchýřem, která strašlivě zabořila, kdykoliv se pokusil pohnout rukou. Pod ní ale proudila v žilách krev. Stejná krev jako...

Ozvalo se další zaklepání na dveře. Priest zastrčil fotografii zpátky do šuplíku. Objevila se znovu Okorova holá hlava.

„Prieste, je tady chlápek, který s tebou chce mluvit.“

„A kdo to je?“

„Nevím. Ale má s sebou docela hrozivě vypadající odznak.“

7

Neville McEwen byl ještě vypasenější, než jak si ho Priest pamatoval. Zrzavý Skot se nadouval všemi směry a málem se ani nevešel do svého špatně padnoucího obleku. Také dost zestárnul: za dlouhé roky, po které holdoval alkoholu a cigaretám, získal jeho obličej tmavý, až trochu nafialovělý odstín.

Okoro mu nabídl židli naproti Priestovi a sám se usadil v rohu místnosti. Priest sebou trhl, když Skot ztěžka dosedl. *Bacha, tahle židle taky nevydrží všechno.*

Navzdory všem kilogramům navíc Priest McEwena poznal okamžitě. Byl detektivem seržantem v době, kdy Priesta povýšili na detektiva inspektora. Nebylo tajemstvím, že si McEwen na to místo brousil zuby a dlouho na něj čekal. Sledovat o deset let mladšího cucáka se čtvrtinou zkušeností, jak ho v postupovém žebříčku přeskočil, jako by se nechumelilo, ho muselo docela dost naštvat. Priest proto nepřátelský přístup očekával – pravděpodobně tím kolegovi kariéru vrátil o nějakých pět nebo šest let nazpátek.

„Charlie Priest,“ zamumlal McEwen, „no to mě podržte.“

Priest se naklonil blíž ke stolu, aby lépe slyšel. Kombinace probdělé noci, whisky a nejspíš i otřesu mozku mu začínala způsobovat lehkou závrať a také si vzpomněl na nešťastný McEwenův zvyk polykat slabiky.

„Detektiv seržant McEwen.“

„Teď už detektiv inspektor McEwen.“

„Tak vida. Dobrá práce, chlape.“

„Jak už je to dlouho?“ zavrčel McEwen.

„Docela dost.“

„Jo. Docela dost.“

„Co pro vás můžeme udělat, detektive inspektore McEwene?“ otázal se Okoro ze své záložní pozice v koutě.

McEwen se ani neotočil. „Přišel jsem, abych si promluvil s flašinetistou, ne s jeho cvičenou opicí.“

Priest sledoval, jak výběr jeho slov dopadá na Okorovu hlavu. Měl dojem, že o dvacet let dříve by nejspíš možná zareagoval jinak, ale Okoro už takové věci slyšel mockrát. V tichu, které následovalo, Priest jen nesouhlasně zamlaskal.

„Nevypadáte moc dobře, Prieste. Měl jste těžkou noc?“ zeptal se McEwen.

„Mám problémy s pletí. Někdy vypadám trochu unaveně.“

„Trochu unaveně. Hm. Tak jo. Teď vám položím několik otázek, kdybyste laskavě dovolil, Prieste. Kde jste byl včera v noci?“

„Není s vámi seržant,“ poznamenal Priest.

„A co má být?“

„Vypadá to jenom trochu zvláštně, jinak nic.“

McEwen se zhluboka nadechl. Znělo to, jako kdyby se někde poblíž pomalu roztáčela obrovská větrná turbína. „Tak kde jste byl včera v noci?“

JEPICE

„Doma.“

„S někým?“

„Co má tohle všechno znamenat, inspektore?“ přerušil je Okoro.

McEwen ho ignoroval. „Slyšel jste někdy o Ellinder Pharmaceuticals International?“

„Farmaceutická společnost?“ odtušil Priest.

„Jistě. Chytrému napověz, že? A ředitel – Kenneth Ellinder – říká vám to něco?“

„Vůbec ne.“

„Jeho syn Miles byl včera v noci nalezen mrtvý v jednom ze skladů otcovy společnosti.“

„Aha.“

„Jméno Miles Ellinder vám taky není povědomé, Prieste?“

„Ani v nejmenším.“

„Hmm...“ McEwen znovu hlasitě popotáhl a utřel si nos do rukávu. Pak mocně zachrchlal a všechno spolknul. Na stůl položil fotografii – muž okolo třicítky s ulízanými černými vlasy a prázdným pohledem.

Priest polkl. Muž na fotografii na sobě sice neměl policejní uniformu, ale přesto to byl docela jistě jeho návštěvník z předešlé noci.

„Tohle je Miles Ellinder,“ vysvětlil McEwen. „Je vám povědomá aspoň jeho tvář?“

„Obávám se, že ani trochu. Skončili jsme už?“

„To ani v nejmenším. Tělo Milese Ellindera našel dnes brzy ráno hlídač. Úplnou náhodou. Zjistil, že dveře do podzemí jsou otevřené, a tak se tam šel podívat. A našel tam mrtvolu. Vyšetřujeme tuhle smrt jako krajně podezřelou.“

Priest pokrčil rameny. „Aha.“

„A víte, proč vyšetřujeme tuhle smrt jako krajně podezřelou?“

„Netuším.“

„Jistěže netušíte.“

McEwen vytáhl z kapsy saka další fotografii. Hodil ji na stůl hned vedle té první. Priest na ni zůstal dlouze bez hnutí zírat. Chvilí to trvalo, než obraz na ní začal dávat jeho mozku nějaký smysl, podobně jako když se člověk zadíval na 3D stereogram. A pak mu náhle došlo, že to, co mu nejprve fotografie připomínala, na ní bylo také skutečně vyobrazeno. *Prokristapána*. Priest jen nejasně zaregistroval, že Okoro vstal a nahnul se nad stůl, aby se podíval také. Přál si, aby se obrázek změnil. Chtěl, aby se objevila skutečná fotografie skrytá v nějakém podivném rébusu, ale čím intenzivněji se na ni díval, tím jasnější celá scéna byla. Nebylo pochyb. Na chvílku se mu zdálo, že bude nejspíš zvracet.

„Napadá vás něco k tomuhle, Prieste?“ zeptal se McEwen posměšným tónem.

„Takhle by lidé v žádném případě umírat neměli,“ pronesl Okoro tiše.

McEwen si vzal fotografii zpět. Ležela na stole jen několik krátkých okamžiků, ale i to stačilo, aby se nesmazatelně vypálila Priestovi do paměti.

„A jak jste přišli na to, že to je Miles Ellinder?“ zeptal se Priest. Fotografie byla ostrá, ale tělo bylo alespoň deset metrů od aparátu a hlavu mělo nakloněnou mírně stranou. Priest nedokázal rozeznat, jestli to byla stejná osoba jako jeho falešný policista, nebo ten stejný muž jako na první McEwenově fotografii.